

ὉΡΘΟΔΟΞΟΙ ΤΥΠΟΙ

ἑβδομαδιαία ἑκαδοετία τῆς πανελληνίᾳ ὀρθοδόξῃ ἐνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Τοκ. Γραφείο
ΚΕΜΠ/Α
Αριθμός Αδείας
3645
ΚΩΔΙΚΟΣ
013053

PRESS POST
X+7
PRESS POST

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

6 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2015 Παύλου Ιερομάρτυρος καί Ὁμολογητοῦ, Λουκά Ὁσίου, Νικάνδρου Μάρτυρος, Παύλου τοῦ διὰ Χριστόν Σαλοῦ

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2091

Γιά νά χαράξουμε τίς παρακάτω γραμμές, ἀφορμή πήραμε πρωτίστως καί ἐπικαίρως ἀπό τόν ἑορτασμό τῆς Ἑθνικῆς Ἑπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, πού μάς θυμίζει τήν ἠρωική αὐτοθυσία καί τοῦς ἀγνοῦς ἀνῶνες τῶν ἠρώων γιά τήν ἐθνική ἀνεξαρτησία καί τή λευτεριά τῆς πατρίδας· τόν ἀνίστοελη τοῦς ἀγῶνα, ἀπό ἀγάπη πρὸς τήν πατρίδα, ὑπὲρ Ὑψιῶν καί Ἑσπίνων.

Ἐπίσης, ἄλλος λόγος εἶναι, ὅτι τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχουν παραπονηθεῖ ἡ παρανοηθεῖ οἱ ἐννοιες τῆς πατρίδος καί τοῦ πατριωτισμοῦ σέ τέτοιο σημεῖο, πού ὅταν κάποιος μιλάει γιά ἐθνος, γιά πατρίδα καί πατριωτισμό νά τὸν λένε

Ἄλλο ὑγίης πατριωτισμός καί ἄλλο ἐθνικισμός καί ρατσισμός

“...Ὅταν μοῦ πειροῦν τήν πατρίδα καί θρησκεία μου, θά μιλήσω, θά νεργήσω καί ὅ,θὰ θέλουν ἄς μοῦ κάνουν...” Στρατηγός ΜΑΚΡΥΠΙΑΝΝΗΣ

“φασίστα”, “νεοφασίστα”, “συντηρητικό”, “ἐθνικιστή” καί τὰ ὅμοια.

1. Ἐννοια τῆς Πατρίδος καί τοῦ γιουῦς Πατριωτισμοῦ
Πατρίδα εἶναι ὁ καθορισμένος τόπος πού

Τοῦ κ. Παύλου ΑΘ. Παλούκα, Ἑπιτ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε

ζοῦμε ὡς λαός, τὸ ἔδαφος, οἱ κάμποι, τὰ βουνά, ὁ καταγάλανος οὐρανός, οἱ πεντακάθορες, ἀπέραντες, γαλάζιες θάλασσες, ὁ λαμπρὸς καί ὑπερήφανος ἥλιος τῆς... Καί ὅπως λέει καί ὁ ποιητής:

πολιτισμό, τὴ θρησκευτική πίστη, τὰ ἐθνικά σύμβολα (σημαία κ.ά.), τὰ ἱδανικά, τίς διαχρονικές ἀξίες καί τίς ἀρετές καί τόσα ἄλλα.

Τῆς πατρίδας, γενικά, ἀλλ’ ἰδιαζόντως τῆς δικῆς μας πατρίδας, κάθε π (Λουλούδια, λιβάρια κ.ά.) ἔχει μιά ἰδιαίτερη λάμψη καί ὁμορφιά.

Αὐτὸ τὸ χῶμα τῆς, ὅμως, εἶναι ἱερό, γιὰτί βάφτηκε μὲ τὰ αἵματα ἠρώων καί μαρτύρων, πού ὤνθηκαν γιά τή λευτεριά, γιά αἰῶνα ἱδανικά καί πανανθρώπινες ἀξίες (πίστη, οἰκονομία κ.ά.)

Γι’ αὐτό, ἀπὸ ἀρχαιοτάτος μέχρι σήμερα τίποτε ἄλλο (ἐκτός ἀπὸ τήν πίστη στό Θεό) δέν πρέπει νά μπαίνει πάνω ἀπ’ τῆς πατρίδος τήν ἀγάπη. Γιατί, ὅπως ἔχει διακηρύξει καί ὁ φιλόσοφος Πλάτων: Ὡς πρὸς τὴν πατρίδα καί τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμωτέρων ἐστὶν ἡ πατρίς καί σεμνότερον καί ἁγιώτερον... Φιλόσοφοι, λογοτέχνες, ποιητές κ.ά., ὁ καθένας ἀπὸ τὸ πόστο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἰδρυνεῖς τμημάτων Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν διὰ κατεπείγοντος νομοσχεδίου;

ΑΙ ΕΠΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙ ΤΗΣ ΛΕΡΝΑΙΑΣ ΥΔΡΑΣ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Οἱ ἐν Ἀθῶν ἀποστειλόντες ἐπιστολὰς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον

Ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος ἐν ἡμέρῃ τῆς Μεγάλου Συνόδου διδίδε θῆμα καί προτεραιότητα εἰς τὰ δημοσιεύματα μὲ θέματα τῶν Πανορθόδοξον λόγων τῆς σπουδαιότητος τοῦ γεγονότος, ἀποβλέπων εἰς τὴν προκλήσιν διαλόγου.

Πρὸς Ἱερὰν Κοινότητα Ἁγίου Ὁρους ἐν Κερυραῖς, τῆς 22α/10/2013

Ἁγιε Πρώτε καί σεβαστοί Πατέρες εὐλογοῦτε. Πράγμα καλὸν καί τῇ Ἐκκλησίᾳ ὠφέλιμον θά ἦταν, νά ἀποστείλατε ἐκ συμφώνου ὁλες οἱ ἐν Ἀθῶ Μονεῖς ἐπιστολὴν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καί νά τοῦ γράφατε:

Ἐπ’ εὐκαίρια τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃς Πανορθόδοξου Συνόδου, πού φημιολογεῖται ὅτι θὰ συνέλθῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους τοῦ ἔτους 2016, ἂν δέν τεθῇ πρὸς συζήτησιν τὸ φλέγον ζήτημα τοῦ Συγκρητισμοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πού ταλαιπωρεῖ καί ταλανίζει τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας τὰ τελευταῖα 95 ἔτη, καί πού ὀδῆγέ ἄλλους σὲ ἀποπειρὰν, ἄλλους σὲ εἰσχωρήσιν σὲ Παλασιολογικὰς Παρατάξεις καί ἄλλους σὲ προβληματισμὸ καί περίσκεψη καί ἐν γενεῇ προκαλεῖ σχίσματα στὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας, τότε θὰ εἶναι ἐλλειψής, ματαία, ἀνωφελής καί ἀντορθόδοξος καί κατὰ τινὰς Ἀσκητική, ἡ τοιαύτη Σύνοδος, καί πού πιθανόν νά προκαλέσῃ νέα σχίσματα.

Διατελῶ μετὰ τοῦ προσοτικόν σεβασμοῦ, τιμῆς καί ἀγάπης
Βλάσιος Μοναχός
Βίγλα - Ἱερὰς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας»

«Ὁ Οἰκουμενισμός ξερίζωσε τὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Ἀνατολῆς»

Τοῦ κ. Κωνσταντίνου Γάτου

Γιὰ τοὺς Ἑλληνορθόδοξους τὰ ἱστορικά γεγονότα εἶναι «θέλημα Θεοῦ» καί ὅταν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι καταστροφικὸ «παραχώρησις Θεοῦ». Αὐτὸ ἰχθὺ καί γιὰ τὴν Μηκρῶνιστική καταστροφή, ὅταν τὰ Ἀθήναις τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ὀδήγησαν σὴν καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καί τὰ Ἀθήναις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως σὴν γενεοκτονία τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Οἰκουμενισμὸς δύο φορές ἐξέριξε τὸν Ἑλληνισμὸ τῆς Ἀνατολῆς (1919-1922, 1964-1972). Διότι στέρεος ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ὑπερίστης Θεοῦ καί ἐδῶσε τὴν δυνατότητα στοὺς Τούρκους νά πραγματοποιήσουν τὰ διαγραφὰ σχέδια ἀφανισμοῦ τῆς Ρωμιοσύνης. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ὁ Οἰκουμενισμός, ὁ Ἑλληνισμὸς θὰ εὐρίσκετο σήμερα στὴν Ἀνατολή. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγον ἐκλείπει ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλαρης καί δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνανέωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸ.

Κατὰ τὸ κρίσιμον χρονικὸ διάστημα οἱ πολιτικοὶ τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐξεβάσθησαν τὴν παράδοξον, «Μὴ πεπαισθεῖς ἐπ’ ἀρχόντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ εἶσι σωτηρία» (Ψαλμ. 145, 3). Ἐκεῖνοι «πεπαισθεῖσαν». Ἄλλοι ἦθελαν τοὺς Γερμανοὺς καί ἄλλοι τοὺς Ἀγγλογάλλους. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι καί οἱ Γερμανοὶ τὸ 1914 - 1916 καί οἱ Ἀγγλογάλλοι τὸ 1919 - 1922, μαζί με τὴν Ἱταλία καί τὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση ἐφήρμοσαν τὴν ἴδια ἀνθελληνική πολιτική. Οἱ ἡγέτες τῶν Ἀθηνῶν ἐστειλαν ἕνα (1) ἀξιωματικὸ στὸ Ποντικὸ Ἀντικρίον, ἀνῆλθον τῆς προστάσεως τῶν Μικρῶν Ἀσιατῶν νά δημιουργήσουν δική τους ἀμυνα, ἀποχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Θράκη

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Διαμαρτυρία πρὸς τὴν ΑΣΠΕ

Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον τοῦ Ο.Τ. (φ. 2090/30.10.2015) ἐδημοσιεύθη κείμενον τῆς ΑΣΠΕ διὰ τὰ μέτρα τῆς Κυβερνήσεως ἐναντίον τῶν πολιτῶν. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν ἀπεστάλη εἰς τὸν Ο.Τ. κείμενον τῆς παρατάξεως «Κοινωνία», μὲ τὸ ὅτιον δέτεται προβληματισμοὶ εἰς τὴν ΑΣΠΕ διὰ τὴν εὐδυνῆν, τὴν ὁπία τὸ Δ.Σ. ἔχει, καθὼς μέλη τοῦ φέροντος εἰς ἔχοντα σέβαν μὲ κοίμα, τὸ ὅτιον ἤρκεσε μὴ εὐνοῖαν πολιτικὴν πρὸς τοὺς πολιτῆς. Ἐπειδὴ ὁ Ο.Τ. δημοσιεύει κείμενα τῆς ΑΣΠΕ καί στηρίζει τὸν ἄγωνα τῶν Πολιτῶν ὁρεῖται διὰ λόγους ἀντικειμενικότητος νά δημοσιεύῃ καί καλοπύστους ἐπικρίσεις πρὸς αὐτήν. Τὸ κείμενον ἔχει ὡς ἀκόλουθος:

«Προεκλογικὰ στὴν Παράταξιν «Κοινωνία» γίναντε ἀποδέκτες ἐνὸς μακροσκελοῦς κειμένου τῆς Ἀνυτάτης Συνομοσπονδίας Πολιτῶν Ἑλλάδος (ΑΣΠΕ), πού μὲς ζητοῦσε νά ἀπαντήσουμε σὲ δεκατέσσερα (14) προεκλογικὰ ἐρωτήματα προκειμένου νά ἐνημερώσῃ -ὅπως δὴλωσε- τὰ μέλη τῆς.

Μελέτησαμε μετὰ πολὺ προσοχὴ τὰ ἐρωτήματα τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Πολιτῶν καί ἀπαντήσαμε μετὰ ἀναφορὰς πρὸς τὸ πρόγραμμά μας καί ὅχι μετὰ προεκλογικῆς ἐξαγγελίας. Τὰ προβλήματα, ἄλλωστε, τῶν Πολιτῶν εἶναι καὶ δικὰ μας προβλήματα, καθὼς οἱ περισσότεροί ἐμῶντες γνόντες πολιτῆς οἰκονομῶν, ἐνῶ πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη καί τὰ στελέχη μας εἶναι καί οἱ ἴδιοι πολῖτες.

Στὸ τέλος τῆς ἀπάντησής μας, πού δημοσιεύθηκε αὐτοῦσα στὸ ὑπ’ ἀριθμὸν 29 φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας, θέσαμε στὴν διοίκησιν τῆς ΑΣΠΕ καί ἐμῆς μετὰ τὴν σειρά μας ἕνα προβληματισμὸ, πού πηγαίνει ἀπὸ τῆς καταγγελίας ἀρκέτων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ προετοιμαζομένη Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος πιστὴ διάκονος τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ Ἀρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου, Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἰρέσεων καὶ Παραθρησκείων Ἱ. Μητροπολίτου Γεραιῶν
Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

Ὑπνώτουσα ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὴν παρὰ τὴν ὀικονομικὴν ὑφέσσεως, τὸ Ἰσλὰμ ἀπλώνει τοὺς πλοκάμους αὐτοῦ καὶ σείει ἀπειλητικῶς τὰς κεφαλὰς του. Ἀποκαλύπτει σήμερον πληροφορίας περὶ ἐπισπύσεως ἐν μέσῳ κρίσεως τῆς ἰδρύσεως τοῦ πολυσυζητημένου Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν. Τί ἐπικεῖται; Ποίαι αἱ ὑπόλοιποι κεφαλὰ;

Α. Τζιχαντισταὶ μετανόσται;

Τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπολογίζεται ὅτι ἔχουν διέλθει ἀπὸ τὴν Χώραν μας περισσότεροι ἀπὸ 200.000 πρόσφυγες καί μετανάστες. Ἐπιδικεῖται ἁλλοῖς οἰς τοῦ ἐθνικοῦ στοιχείου; Ἡ Ἑλλάς κατατρίχεται ἀπὸ χιλιάδες προβλήματα καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν ὀρεῖται νὰ σηκώσει καὶ τὸ μεγάλο βάρος τῆς εἰσορῆς πληθυσμοῦ ἄλλων ἐθνότητων. Πᾶς δὲ τὰ καταφέρει; Φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν τὸ συνευδοκίουν εἰς τὴν Εὐρώπην. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν τῆς Οὐγγαρίας εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν κρατικὴν τηλεόρασιν εἶπε ὅτι «ἡ Ἑλλάδα ἔχει ὑπογράμμι τὴ δεύτερη συνθήκη τοῦ Δουβλίνου καὶ σύμφωνα με αὐτὴ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ κρατήσει ὅσους εἰσέρχονται στὰ σύνορά της!». Βεβαίως, οἱ κατατρίχονται ἄνθρωποι χρῆζονται βοηθείας, ὅλλὰ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἕνα ευρύτερον ευρωπαϊκὸν σχέδιον ἀπορροφήσεως τῶν πληθυσμῶν, διὰ τὸ ὅτιον πολλοὶ ἀξιωματικοὶ ἐυρωπαϊκῶν κρατῶν ἔχουν ἐκφρασθῇ ἀρνητικὰ. Φαίνεται ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν ἀνησυχεῖ διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ τὴν χρησιμοποιοῦ ὡς κυματοθραύστην τῶν προσφυγικῶν ρευμάτων. Τὸ Ἰσλὰμ ὅμως ἐξασπνεται καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει ἂν μετὰ ὅσον καταφεύγουν ἐδῶ δὲν ὑπάρκουν καὶ τζιχαντισταί. Αἱ δημιουργία πάντως τῶν φονταμενταλιστῶν τοῦ Ἰσλὰμ δὲν σταματοῦν καὶ ἀφορροῦν καὶ τοὺς Ὁρθόδοξους.

«... ἡ εἰρήνη οἱ ἀπὸ τὸν Αὐγουστο πού οἱ ἴδιοι μαχητὲς τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους κατέλαβαν τὸ χωριὸν Καρατῆν τῆς ἐπαρχίας Χόμς ἔχουν καταστρέψει ἕνα ἑλληνορθόδοξον ναὸ τὸ 4ου αἰῶνα, τὸ νεκροταφεῖο καὶ πολλὰς ὀρθόδοξας ἐκκλησίας δὲν εἶχε γινεῖ εὐρέως γνωστὴ... Διέταξεν τοὺς χριστιανοὺς νά ἐξορίσων τὰ κεφάλαια τους. Τοὺς ἐπέβαλαν φόρο 425 γραμμῶν χρυσοῦ τὸν χρόνον. Τοὺς ἀπαγόρευσαν νά θάβουν τοὺς νεκροὺς τους, ἀλλὰ καὶ νά παρέχουν ὑπηρεσίας ἢ νά κάνουν ἐμπορικὰ συναλλαγὰς. Μάρκαρον τὰ στήθια ὅπου ἔμεναν, ἐνότισαν ὅσους εἶχαν κρυφτεῖ σὲ ὑπόγειαν ἢ ἀνρκοκήματα. Τοὺς ἐπέβαλαν νά παραμύνουν ὀρθοῖ παρουσίᾳ μουσουλμάνων, νά μὴ κοιτᾶν τοὺς μουσουλμάνους στὰ μάτια, νά σκυβῶν τὸ κεφάλαι παρουσίᾳ μέλους τοῦ Ἰσλαμικοῦ Κράτους. Τοὺς ὑποχρέωσαν νά ζοῦν μετὰ τὸν πόμον φόβου τοῦ θανάτου, κλειδωμένοι στὰ στήθια τους, ὑποφέροντας τὸν ἐξευτελισμὸν» περιέγραψε ὁ Ζόκρι Χαζαλεμάχ, πού συνεργάστηκε μετὰ βεβαιώσεων καὶ μουσουλμάνους, γιὰ νὰ φυγαδεύσῃ ἀπὸ τὸν ὀρθόδοξον αὐτὸν θάλακα «κγετὸ στήν καρδίαν τοῦ Ἰσλαμικοῦ Χαλφάτου» τὸ ὀνομάζει- τοὺς 172 ἀπὸ τοὺς συνολικά 277 χριστιανοὺς ὀρθόδοξους κατοίκους του, μὴ κύνουν νά ὑποστοῦν ἀμφοτέ-

ροι τὰ σκληρὰ ἀντίποινα τῶν τζιχαντιστῶν, πού, ὅπως σημειώνει, εἶναι ἐξίσου σκληροὶ μετὰ τοὺς ὀμοσθητικούς τους, ἐν τούτοις κρίνουν «ἀπίστους» (Κατερίνα Στυλιανέα, «Δημοκρατία» 29.10.2015).

Β. Ἀνέγερσις Τεμένους

Ἐνὸς συγγένους πληθὸς μουσουλμάνων εἰς τὴν Χώραν μας, ἡ Κυβερνήσις δέχεται τίς εἰσηγήσεις στελεχῶν τῆς νά ὀνοῖσιν ἀνεξέλεγκτα τὰ σύνορα καὶ ἐτοιμάζει καὶ τὸ μεγάλο πνευματικὸν κέντρον, τὸ Τέμενος, εἰς τὴν καρδίαν τῆς πρωτεύουσῃ! Μὲ αὐτὲς αἱ ἐπιλογὲς ἐκεῖνο τὸ ὅπτιον θὰ συμβῇ εἶναι νά ἐνισχυοῦμε τὸ ἰσλαμικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν πλὴν εὐαίσθητον περιουσίαν τῆς Εὐρώπης, τὰ Βαλκάνια, καὶ νά καταστήσωμε τὴν εὐλόγητον Ἑλλάδα θύλακα καὶ προπύργιον τοῦ Ἰσλὰμ.

«... ἡ Νεολαία τοῦ ΣΥΡΙΖΑ ἀπαίτοῦσε μετὰ ἀνακοίνωσιν τῆς «νὰ ἐλθῶν θεί ἄμεσα ὁ φράχτης στὸν Ἑβρὸ» γιὰ

νὰ πλημμυρίσει ὅλη ἡ Βόρεια Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς δυστυχισμένους αὐτοὺς -κατὰ βάση μουσουλμάνους-, καὶ ἡ περιφερειάρχης Ἀττικῆς (ἡγετικὸ στέλεχος τοῦ ΣΥΡΙΖΑ), Ρένα Δούρου, πού δῆλυνε παντελὴ ἀγνοία γιὰ τίς ἀποφάσεις τῆς Ε.Ε., πού ἀφοροῦν στὰ «στρατιπέδα προσφύγων καὶ μεταναστῶν τῆς Ἀπικῆς», ἐνδιαφερόταν γιὰ τὸ πῶς θὰ ἀναγερθεῖ τὸ περιβόητο τζαμί στήν Ἀθήνα μετὰ τοὺς μισαρδές του, γιὰ νὰ προσεῦχονται οἱ μουσουλμάνοι! Τὸ ἐντυπωσιακὸ εἶναι ὅτι ἡ Νεολαία τοῦ ΣΥΡΙΖΑ βλέπει αἰς τὸν ὀνομαζόμενον «στὴν μεγαλύτερη τραγωδία προσφύγων στὴς ἑλληνικὰς θάλασσας» (!) νὰ πλημμυρίσει ὅλη ἡ Βόρεια Ἑλλάδα ἀνεμπόδιστα μετὰ τὰ ἐκατομμύρια κάθε εἰδὸς μουσουλμάνων, πού θέλουν νὰ περάσουν πρὸς τὴν Εὐρώπην. Τὴν ὥρα πού ἡ Frontex ἀπειλεῖ νά κλείσῃ τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν... ἔξω, ὥστε νὰ παραμύνουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρω-

ποι στήν Ἑλλάδα, καὶ ὅπως παραδέχθηκε χθὲς καὶ ὁ πρωθυπουργὸς ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς τέθηκε «ἀνεπίσημα» στοὺς διαδρόμους τῶν Βρυξελλῶν (ἀπὸ τὴν Γερμανία καὶ τοὺς δορυφόρους τῆς) τὸ θέμα τοῦ «κγετὸ, τὸ στρατιπέδου τῶν 50.000 προσφύγων καὶ μεταναστῶν» (μιά πολλὴ μεγαλύτερη ἀπὸ πολλὰς ἑλληνικὰς πόλεις)... («Ἀξία», 31.10.2015)

Γ. Ἰδρύσις

Τουρκικὸ Κόμματος

Ἡ Θράκη ἔχει μένει πολιτικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνοήρωτος. Ὁ Οἶκ Πατριαρχικῆς ἁγιότητος εἰς τῆς Μητροπόλεως τῆς Β. Ἑλλάδος μετὰ τὴν Τουρκίαν νὰ ἐποφθαλμιά τὴν ἴδιαν περιουσίαν καὶ τὴν Πολιτείαν καὶ Ἐκκλησίαν νά μόνουν ἄπαρτες μετὰ μάλιστα καὶ τίς φοβερὰς μετακτομικὰς ἐξελίξεις, ὅπου μόνον μουσουλμάνοι Βουλευτὰ ἐκπροσωποῦν τὴν Ρωδοσίαν καὶ ἐτοιμαζοῦν ἰδικὸν τοὺς κόμμα!

«Γιὰ πρώτη φορά μετὰ τὴν ἐνωστικὴν τῆς Θράκης, ἡ Ρωδοσία ἔμενε χωρὶς χριστιανὸν βουλευτή. Καὶ οἱ τρεῖς βουλευτὲς τῆς περιουχῆς, οἱ Μουσταφὰ Μουσταφὰ, Ἀχμέτ Καραουσοῦφ καὶ Ἰλχὰν Ἀχμέτ εἶναι μουσουλμάνοι... προσφέροντας μὴ τεράστια νίκη γιὸς τὸν τοῦρκικὸν προεβνέο. Ὁ χριστιανικός πληθυσμὸς μειώνεται περισσότερο ἀπὸ ὅσο δέχονταν οἱ ἐπίσημοι στατιστικὲς, τὰ χωρία μόνουν χωρὶς παπάδες... τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας ἐκέλεσε δύο τμήματα τοῦ Δημοκρίτειου Πανεπι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐννεάμηνον μνημόσυνον Γεωργίου Ζερβού

Τὴν Κυριακὴν 15ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. εἰς τὸ Ἱερὸν Μετόχιον «Ἀξίον Ἑστί» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας εἰς Βαρυμπόμπην, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν θὰ τελεσθῇ τὸ ἐννεάμηνον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας Γεωργίου Ζερβού.

Παρακαλοῦμε τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. καὶ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς ἀδελφούς καὶ φίλους τοῦ Γεωργίου Ζερβού νά συμμετάσχουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιμνημόσυτον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ δέον.

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ

Τὴν 11ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Μηνᾶ τοῦ Αἰγυπτίου. Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὁρους.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Τὰ δάκρυα

Ἰσόβιοι συνοδοιπόροι τῆς ζωῆς εἶναι τὰ δάκρυα. Συνοδοιπόροι, πού - ὅ,τι κι ἂν συμβαίνει- ἀνακαλύπτουν καὶ ἐξαφρύνουν τὴν ἀνθρώπιν ψυχὴ. Πόσο μεγάλη, ἀπέραντη καὶ ἀκατανόητη ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ! Μυστικὰ καὶ ὁράτα συναίσθηματα μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀσυναίσθητα καὶ ἀσπρταπία, τοὺς δακρυγόνους ἀδένες. Ὅποτε ἀκοιουθῶν καὶ οἱ καταρράκτες τῶν δακρύνων. Ἐνα καὶ μόνο φευγαλέο συναίσθημα, ἡ μιά ἰσχυρὴ ἀνάμνησις προσωπικοῦ γεγονότος, εἶναι δυνατὸ νὰ δημιουργήσῃ συγκλονισμό ψυχῆς. Ἐάν, μάλιστα, ἡ συγκίνησις εἶναι ἰσχυρὴ, τότε καὶ τὰ δάκρυα μεταβάλλονται καὶ γίνονται κλάμα.

Τὰ δάκρυα εἶναι ἀνάλογα μετὰ τίς αἰτίες, πού τὰ προκαλοῦν. Ἐχομε δάκρυα ἀγάπης, δάκρυα πένθους, δάκρυα ἀποχωρισμοῦ, δάκρυα χαρᾶς, δάκρυα τρυφερότητας, δάκρυα προσευχῆς, δάκρυα θείου ἔρωτα, δάκρυα Μετάνοιας καὶ Ἐξομολόγησις... κ.ἄ. Ἀσφαλῶς τὰ ὠραιότερα, τὰ ἱερότερα, καὶ τὰ θεοπρεπέστερα δάκρυα, εἶναι αὐτά, τὸ θεῖον ἔρωτα. Καὶ τὰ λέω θεοπρεπέστερα, γιὰτί κάθε δάκρυ γιὰ τὸν Κύριο καὶ Θεό, εἶναι τὸ πῶς πολῦτιμον καὶ εὐπρόσδεκτο δῶρο στήν ἀγάπην καὶ τὴ δόξα Του.

Ἰδιαίτερα τῆς μετάνοιας καὶ Ἐξομολόγησις τὰ δάκρυα.

Καὶ ἡ ρωσικὴ θεολογία. Αὐτὸ δημιουργεῖ σύγχυση καὶ φυσικὰ θεολογικὴ κρίση.

3. Αἱ ἐπιπτώσεις τῆς θεολογικῆς κρίσεως εἰς τὴν καθημερινότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς

Τὰ ὅσα ἐλέχθησαν προηγουμένως ἦσαν ἄκρως ἀπαραιτήτα, γιὰ νὰ ἐνοπιοθῇ στὴν συνέχειαν οἱ ἐπιπτώσεις τῆς θεολογικῆς κρίσεως στήν ᾠή τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Θὰ πονώω, κυρίως, τὸ πῶς μὴ ἀλλοτριωμένη ὁρολογία καὶ θεολογία ἀλλάζει ὅλο τὸ κλῆμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Ὅταν ἐξετάσῃ κανεὶς τὰ θεολ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Ή Πανελλήνιος Ξένωσις Θεολόγων (ΠΕΘ) διὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας εἰς τὴν Βουλὴν, σχετικὰ μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Π.Ε.Θ. ἐξεδόθησαν δύο νέα Δελτία Τύπου, σχετικὰ μὲ τὶς νέες μεθοδεύσεις τοῦ Ὑ.π. Παιδείας καὶ τοῦ θεολογικοῦ Σύνδεσμου «ΚΑΙ-ΡΟΣ» κατὰ τὸ ὁμολογιακὸ μᾶθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Τὰ Δελτία Τύπου ἔχουν τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας, Ἐρευνας & Θρησκευμάτων κ. Νίκος Φίλης μὲ γραπτὴ ἀπάντησὶ τοῦ (Αρ. πρ. 163689Φ/1 160358 εισ./15-10-2015), σὲ σχετικὴ ἐπερώτηση στὴ Βουλὴ ποὺ εἶχε υποβάλει ὁ βουλευτὴς τῶν ΑΝΕΛ κ. Νίκος Νικολόπουλος (Αρ. πρ. 45/8-10-2015), ἀναφέρει μετὰ ἄλλων τὰ ἑξῆς: "Γιὰ ιστορικοὺς λόγους τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὴ Χώρα μας ἔχει ὁμολογιακὸ χαρακτῆρα. Αὐτὸ, συνιστᾷ ἓνα ἀναχρονισμὸ ποὺ τὸν ἀντιλαμβάνονται καὶ φωτισμένοι ιεράρχες καὶ θεολόγοι. Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ ἀναμόρφωση τῶν Θρησκευτικῶν, ὥστε νὰ γίνει μάθημα θρησκευολογίας, γνώστης τῶν θρησκειῶν μὲ τὴν ἰδιαιτέρη παρουσιάσει τοῦ πολιτισμικοῦ ρόλου τῆς ὀρθοδοξίας στὴ Χώρα μας".

Μὲ ἀφορμὴ τὴν παραπάνω ἀπάντησὶ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ, ἡ Πανελλήνιη Ἐνωση Θεολόγων ὀφείλει νὰ δηλώσῃ τὰ ἑξῆς:

1. Ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ στὸν Ἀρχιεπισκοπὸν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦν Ἀρχιεπισκοπῇ (29/9/2015) καὶ στὴν ἀντιπροσώπων τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε στὸ γραφεῖο τοῦ στοῦ Ὑπουργεῖο Παιδείας (9/10/2015), δεσμεύτηκε, ὑπογραμμίζοντας μὲ ἔμφαση, ὅτι δὲν θὰ προβεῖ σὲ μονομερεῖς νομοθετικὲς ρυθμίσεις, ὅσον ἀφορᾷ στὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν κλάδον τῶν Θεολόγων καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ὅτι

Περὶ ἀνυπακοῆς

Λέγει ὁ Ἄπ. Παῦλος «πειθεσθε τοῖς ἡγουμένοι ἡμῶν καὶ ὑπέικετε». (Εβρ. ιγ' 17). Δηλαδή πρέπει νὰ ὑπακούουμε στοὺς πνευματικούς. Ἡ ἀνυπακοὴ δὲν συγχωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεό. Διαβάζουμε ἓνα φοβερὸ παραδειγμα στὸ συναξαριστὴ.

"Ἐνας Μοναχὸς κάποιος Σκήτης, ποὺ εὐρισκόταν στὴν ὑπακοὴ Γέροντος ἐπὶ πολλὰ χρόνια, ἀπὸ πθόνον τοῦ δαίμονος χωρὶς διακιολογημένη ἀφορμὴ ἔπεσε σὲ ἀνυπακοή. Τότε ὁ Γέροντας τοῦ ἔβαλε ἐπιτίμια (κανόντα), τὸν ὁποῖον κατεπρόννησε ὁ Μοναχὸς καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ ὁ ἀρχόντας προσπάθησε νὰ τὸν κίνηι νὰ θυσιάσῃ στὸ εἶδωλο. Ὁ Μοναχὸς ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατον· πέταξαν μάλιστα τὸ σῶμα τοῦ ξέφ ἀπὸ τὴν πόλιν, γιὰ τὸ τὸ φανετὰ τὰ σκυλιὰ. Μερικοὶ ὅμως χριστιανοὶ πήγαν νὰ τὸν πύρουν, τὸ τῦλξαν μὲ σενδόνια καὶ ἀρώματα καὶ τὸ τοποθέτησαν σὲ ἓνα κιβώτιο στοῦ Ἁγιο Βῆμα ἐνὸς ἱ. ναοῦ τιμωντός τοῦ ὡς μαρτυρικὸ λείψανον.

"Ὅταν ὅμως ἐτελεῖτο δεῖτα Λειτουργία καὶ ὁ Διάκονος ἐξεφώνει τὸ «ὅσοι κατηγόρησαν προέλθετε», ὁ ποὺ θαύματος, ὅλοι οἱ πιστοὶ ἔβλεπαν τὸ κιβώτιο μόνον τοῦ νὰ θγαίνει ἀπὸ τὸ ἱερὸ ὄμμα τοῦ Ναοῦ καὶ νὰ στέκεται στὸν Νάρθηκα μέχρι τὴν ἀπόλυση τῆς δείας Λειτουργίας καὶ κατόπιν μόνον τοῦ ἔμπαινε πάλιν στὸν Ναὸ καὶ στοῦ Ἁγιο Βῆμα. Τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονὸς γνόταν σὲ κάθε δεῖτα Λειτουργία καὶ προκαλοῦσε τὴν ἀπορία καὶ τὴν ἐκτίληξιν ὅλων.

"Ὅταν ἔμαθε αὐτὸ κάποιος μεγάλος καὶ θεοφόρος Γέροντας παρεκάλεισε τὸν Θεὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ φαινομένου.

Τότε τοῦ παρουσιάστηκε Ἄγγελος Κυρίου καὶ τοῦ λέγει: «Τὶ θαυμάσεις καὶ ἀπορετὴς γιὰ αὐτὸ τὸ παράδοξον ποὺ γίνεται; Δὲν ἔλαβαν οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἔξουσία νὰ δένουν καὶ νὰ λύουν; Ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους δὲ πάλιν δὲν ἔλαβαν τὴν ἐξουσία οἱ διάδοχοί τους; Ἐταὶ καὶ ὁ ἀδελφός, ὁ ὁποῖος ἔχουσ τὸ αἵμα τοῦ γιὰ τὸν Χριστὸ δὲν συγχωρεῖται νὰ μὲν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Βήματος, ὅταν τελήται ἡ δεῖα Λειτουργία, δὲν περιφρόνησε τὴν ἐντολὴ καὶ τὸν κανὼνα τοῦ Πνευματικοῦ τοῦ Πατρὸς καὶ Γέροντος καὶ γιὰ αὐτὸ τὸν λόγον δικαίεται ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου ἕως τὸν νάρθηκα. Παρ' ὅτι λοιπὸν βασανίσθηκε καὶ μαρτύρησε γιὰ τὸν Χριστὸ, ὅμως δὲν συγχωρεῖται νὰ μὲν στὸ Ἅγιο Βῆμα, ὅταν τελήται δεῖτα Λειτουργία, λόγῳ τῆς παρακοῆς. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ Γέροντας ποὺ τὸν ἔδεσε, δὲν τὸν λύει, ἀπὸ ἄλλον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λυθῇ. (Αὐτὸ συνβαίνει ἐφ' ὅσον ὁ Γέροντας εὐρίσκειται στὴν ζωὴ, ἐὰν ὅμως ἔχη ἀποθάνει, μπορεῖ καὶ Ἀρχιερεὺς νὰ τὸν λύει).

"Ὅταν τὰ ἔμαθε αὐτὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ ὁ δεῖος ἐκεῖνος Γέροντας, ἀμέσως πῆγε στὸν Ἀσκήτη, τὸν Γέροντα τοῦ Μάρτυρος, καὶ μαζὶ κατέβηκαν στὴν Ἀλεξάνδρεια, ὅπου καὶ ἄνοιξαν τὸ κιβώτιο, ποὺ ἦταν τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος. Ἀμέσως ἔδωσαν καὶ οἱ δύο τὴν συγχώρησιν καὶ ἀφοῦ τὸν ἀσπασθῆκαν ἐδοξολόγησαν τὸν Θεόν. Αὐτὸ τότε ὁ Μάρτυρας ἔβλεπε ἀκίνητος μέσα στοῦ Ἁγιο Βῆμα, ὅταν ἐτελεῖτο ἡ δεῖα Λειτουργία.

* * *

Ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς συμβουλεῖται:

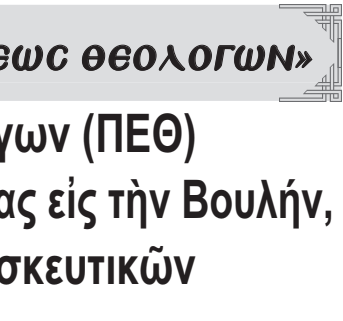
"Ὅπως τὰ πρόβια ὑπακοῦνε στὸν ποιμένα, ὀδηγούμενα πρὸς τὴν κατεύθυνση, ποὺ δίνει ὁ ποιμένας, ἔτσι πρέπει οἱ κατὰ Θεὸν ἀσκητὲς νὰ ὑπακούουν στοὺς καθηγούμενους, χωρὶς νὰ σχολιάζουν τὰ προστάγματα, ὅταν εἶναι καθαρὰ ἀπὸ ἀμαρτία, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐκπληρώνουν μὲ κάθε προθυμία καὶ ζῆλο.

"Ὅπως δηλαδή ὁ τέκτονας ἡ ὁ οἰκοδόμος χρσιμοποιεῖ κάθε ὄργανον τῆς τέχνης τοῦ σώμωνα μὲ τὴ βοήθησιν τοῦ, τὸ δὲ ὄργανον δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι δὲν θὰ προσφέρει τὴν ὑπηρεσίαν, γιὰ τὴν ὁποία τὸ μεταχειρίζεται ὁ τεχνίτης, ἀλλὰ ὑποτάσσεται στὸ χερί του, ἔτσι καὶ ὁ ἀσκητής. Ὡς ὄργανον, ποὺ συντελεῖ γιὰ τὸν τεχνίτη στὴ συμπλήρωσιν τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομηματος, πρέπει νὰ ὑπακούσιν σὲ ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ ὁ ἡγουμένος κρίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ κινή ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ μὴ παραβλῇ τὴν τελείωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἔργου, μὲ τὸ νὰ μὴ συνιερσφῇ τὴν ἰδιαιτέρη ἐργασία του.

Κι ὅπως τὸ ὄργανον δὲν ἀποφασίζει μόνον τοῦ ποῖο ἔργον πρέπει νὰ κάνει στὴν τέχνην, ἔτσι καὶ ὁ ἀσκητής πρέπει νὰ μὴ ἐκλέγῃ ἀρ' ἑαυτοῦ τὰ ἔργα, ἀλλὰ νὰ παραχωρεῖ τὸν ὀρισμὸ τους στὴ σύνεσιν καὶ τὴν κρίσιν τοῦ τεχνίτη.

[Ἀπ' τὸ ἔργον τοῦ «ΑΣΚΗΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ»

ὁ Θεός

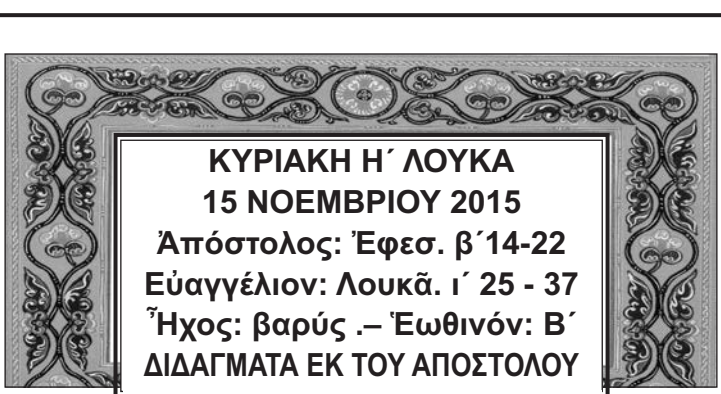

αὐτὸ ἐπισημαίνεται ὑπεύθυνα, θεολογικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ ὅτι στόχος ἐνὸς τέτοιου πολυθρησκειακοῦ μαθήματος εἶναι ἡ μετατροπὴ τῶν ἐλλήνων μαθητῶν, ἀπὸ ὀρθόδοξοι ποὺ εἶναι μέχρι σήμερα, σὲ ἄθεους ἡ οὐδέτερους ἀθρησκούς, γεγονὸς ποὺ δὲν προσιδίαιζει μὲ τὸ ἔργο τοῦ Ὑπουργεῖου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τῆς Ἑλλάδος καὶ, φυσικὰ, θὰ βρεῖ καὶ τὴν Ἐνωσὴ τῶν ἐπιβολῇ τετελεσμένων καὶ προσποφασισμένων.

Φρονοῦμε ὅτι ἡ παραπάνω δῆλωση τοῦ Ὑπουργοῦ δὲν ἀπηχεῖ πλήρως τῆς θέσεως τοῦ γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὸν κλάδον τῶν Θεολόγων καθηγητῶν καὶ ἀναμένουμε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Ὑπουργεῖου Παιδείας γιὰ τὴ συμμετοχὴ μᾶς ΠΕΘ, σὲ ἐπίσημο διάλογον μὲ ὅλους τοὺς θεσμικοὺς φορεῖς, γιὰ νὰ συζητηθοῦν τὰ θέματα τοῦ κλάδου μᾶς.

2. Θεωροῦμε ὅτι εἶναι προσβλητικὸ καὶ ὑποτιμητικὸ γιὰ τὴν Ὀρθόδοξὴ Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κλάδον τῶν Θεολόγων ἀλλὰ καὶ μέγα ἐπιστημονικὸ καὶ παιδαγωγικὸ ὀλισθημα νὰ κακοχαρηπρίζεται ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Παιδείας τῆς Ἑλλάδας καὶ τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὀρθόδοξον μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ὡς ὁμολογιακὸ καὶ ἀναχρονιστικὸ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο θεωροῦμε ὅτι θὰ ἦταν ἐπίσης μέγα ὀλισθημα, ἂν ὁ κ. Ὑπουργὸς κακοχαρηπρίζε μὲ τοὺς ἴδιους Ὅρους εἴτε τὸ θρησκευτικὸ μάθημα τοῦ Κορανίου, ποὺ ἀπευθύνεται στοὺς Μουσουλμάνους μαθητὲς τῆς Θράκης εἴτε τὸ ιουδαϊκὸ μάθημα, ποὺ ἀπευθύνεται στοὺς Ἑβραίους μαθητὲς τῆς Ἑβραϊκῆς Κοινότητος.

3. Δοθεῖσης τῆς εὐκαιρίας, ἡ ΠΕΘ τονίζει πρὸς κάθε κατεῦθυνση δι' ὁρθολογιακῶν σημαίνει στὴν οὐσία κατάρτησιν τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς ἀγωγῆς γιὰ τοὺς Ἕλληνες μαθητὲς. Στὸ πλαίσιο

Δὲν ὑπάρχει ἀνθρώπος φυσιολογικὸς ποὺ νὰ ἀρνεῖται τὸ εὐλογημένον ἀγαθὸ τῆς Εἰρήνης. Ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι ὅσο περισσότερο ποθεῖ "τὸ γλυκὺ πράγμα καὶ ὄνομα" κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο, τόσο περισσότερο τὸ φᾶσμα τῶν ταραχῶν καὶ τῶν πολέμων ἀπειλοῦν τὸν κόσμον ἕως καὶ αὐτῶν τῶν ἐαχτιῶν τῆς οἰκουμένης. Καὶ γιὰ αὐτὸ: Διότι οἱ ἀνθρώποι φαχνοῦν νὰ βρουν τὸν καρπὸν τῆς Εἰρήνης μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ φύεται καὶ ἀναπτύσσεται. Ὡ ἀνθρώποι, διώσατε τὴν εἰρήνην σὲ ὅλες τῆς γῆς ἐκφάνσεις; Γνωρίστε καὶ συνδεθεῖτε μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ! "Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνὴ ἡμῶν", διασαλπίζει στὸ Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα ὁ μεγάλος κήρυξ τῆς κατὰ Θεὸν εἰρήνης.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐμβαθύνουμε ἔστω καὶ λίγον στὸν Εἰρηνοποιοὶ καὶ πᾶροχον τῆς θείας εἰρήνης, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι τὸ θεμελίον ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιστέγασμα τοῦ κοινου μᾶς ποθομένου.

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὸ ἴδιον ὁ Ἰησοῦς ἐρχεται μὲ τὸ κήρυγμα τῆς εἰρήνης. Πόσο ἐξάκθαρα τὸ τοῖσιν πρὸς τοὺς Ὑφεσίους ὁ θεὸς Παῦλος: "καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς". Ἐφερε τὸ χαρμόσυνον κήρυγμα τῆς εἰρήνης τόσο σφ' ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν μακρὰν τοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ σφ' ἐκείνους ποὺ ἦταν κοντὰ του. Μποροῖμε ὅραγε σὲ μία καὶ μόνον φράση νὰ συνοψίσουμε τὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτὸ "εἰρηνικὸ κήρυγμα"; Βεβαίως. Καὶ ἡ φράση εἶναι ἡ ἑξῆς: "Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι, πατέρα ἔχουν τὸν Θεὸ καὶ ἐπομένως εἶναι ἀδελφοὶ μεταξύ τους!" Πράγμα βεβαίως ποὺ ἐπὶ τῆς οὐσίας σημαίνει ὅτι δὲν ὑπάρχουν, ἡ μάλλον δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ἄσοι μὲ δικαίωμα μόνο καὶ ἐξουσία ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι εἶναι ἀδελφοί, ὅρα θὰ πρέπει νὰ ἀποσπῶνται καὶ μία οἰκογένεια. Νὰ ζῶν εἰρηνικῶς καὶ μὲ ὁμόνοια καὶ ἐπιπλέον ν' ἀναπτύσσονται τὴν κοινὴν ἀγάπην.

Καὶ γιὰ μὴ παρεξηγηθεῖ ὁ λόγος μᾶς, στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν ἀναμερόμαστε στὸ κίνημα τοῦ Οἰκουομενισμοῦ καὶ τοῦ Διεθνισμοῦ. Ὅχι βέβαια. Μακριὰ ἀπὸ ἐμᾶς τέτοιες πλάνες, ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ οδηγήσουν τὰ κράτη καὶ τοὺς ἀνθρώπους κάπου ἀπὸ τὸ τυραννικὸ πέλμα μίᾱς παγκοσμίου κυβερνήσεως μὲ ἓνα κυρίαρχον δικτάτορα. Ὁ λόγος μᾶς στρέφεται καὶ ἀναπτύσσεται στὴν ὁμορφὴ εἰρηνικῆς συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων, ὅπου κατορθώνεται μὲ τὸν τέλειον νόμον τοῦ Κυρίου. Μὲ τὸν χρυσὸν κανόντα τῆς καλῆς καὶ εὐγενικῆς συμπεριφορᾶς ἀνθρώπων καὶ λαῶν. "Καθὼς θέλετε ἓνα πωστὸν ὕμιν οἱ ἀνθρώποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖται αὐτοῖς ὁμοίως". Καὶ ὁμολογούμενός πόσο διαφορετικὸ θὰ ἦταν ἡ παγκόσμια κατάσταση, ἐὰν τὰ ὄρθεν χριστιανικὰ καὶ "κυρίαρχα" κράτη καὶ οἱ "πλανητάρχες", ποὺ ὄρθεν ὀρίζονται στὸ Εὐαγγέλιο, ἐφάρμοζαν αὐτὴ τὴ ληρομνημένη ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ.

Ναί, εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ ἐτόνισε σύγχρονος ἀσκητής, ὅτι δηλαδή "δὲν εἶναι δι' ἀνομοσύνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ δι' ἐπιμένομεν νὰ "ληρομνησθῇ" τὴν ἐντολὴ καὶ νὰ ἐνθυμώμεθα τὸ μῶς καὶ τὸν δικασμὸ. Ἀφήνουμε νὰ κυριαρχοῦν στὶς ὑπάρξεις μᾶς, καὶ κυρίως τῶν κρατούντων, ἡ φιληθνία, ἡ φιλοχρηστικότητα καὶ ἡ φιλοδοξία".

Γι' αὐτὸ εἶναι τῆς οὐσίας ὁ μὲν κόσμος, ὅταν ἀγνοεῖ τὸν Χριστὸ, χρειάζεται οὐσιαστικὸ, ὁ δὲ λεγόμενος Χριστιανικὸς κόσμος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα οὐσιαστικὸ ἐπανευαγγελισμὸ.

Δὲν εἶναι ὅμως μόνον τὸ κήρυγμα καὶ ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ περὶ εἰρήνης. Ἀκολούθησε καὶ ἡ ἀπολυτρωτικὴ θυσία Του ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ ἐννοήσουμε τί εἶναι αὐτὴ ἡ θυσία καὶ ποῖος εἶναι ὁ οὐσιαστικὸς ἔχθρος τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ, θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε πῶς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἀμαρτία. "Ὅταν ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴν θέλησιν τοῦ ὀφείνῃ τὸ κράτος τῆς ἀμαρτίας νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὴν ὑπαρξὴ τοῦ, τότε ὁ ἀνόητος ἀνθρώπος μὲ τὰ ἴδια τὰ καὶ χερία σχίζει καὶ καταστρέφει τὸ συμβόλαιο τῆς εἰρήνης, ποὺ τοῦ πρόσφερε δωρεάν ἡ Σταυρικὴ θυσία τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πρωτόγνωρης καὶ μοναδικῆς θυσίας εἶναι ἡ συμπιλώσις. Ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ συμπιλωθεῖ μὲ τὸν Θεὸ καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἀρκεῖ ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐπιθυμῇ καὶ νὰ θέσει εἰς ἐφαρμογὴ τὴν μετάνοιαν. Τώρα, πλὴν, ὁποῖος θέλει μπορεῖ. Καὶ ἐννοεῖται, πῶς ὅσο περισσότερο ἀνθρώπου ἀποφασίζουν νὰ ζήσουν τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ, τόσο καὶ περισσότερο ἡ χάρις αὐτῆς τῆς εἰρήνης θὰ ἐπισκεπτεται τὶς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ ἔθνη.

Χρειάζεται ὅραγε νὰ τονίσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ τῆς Χάριτος συντελεῖται ἐντὸς τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ μόνον; Ἀλλοίμονο ἂν τὸ ἀνομοσύνη καὶ τρασολαίμονο, ἐὰν οἱ καθ' ἑλὴν ἀρμόδιοι ἀρνοῦνται νὰ κηρύξουν ἡ, καὶ τὸ ἄκμα γειρόρο, ἐὰν φθάσουν νὰ ἀλλοιωθῶν αὐτὴ τὴν καίρια ἀλήθεια, χαρίζοντας "πιστοποιητικὰ ἐκκλησίας" στὶς πλάνες καὶ τὶς ἀρετές.

Πράγματι, λοιπὸν, ἀδελφοί, ὁ Χριστὸς καὶ μόνον εἶναι ἡ εἰρήνη μᾶς, "ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης" ὅπως ὀνομάζεται καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

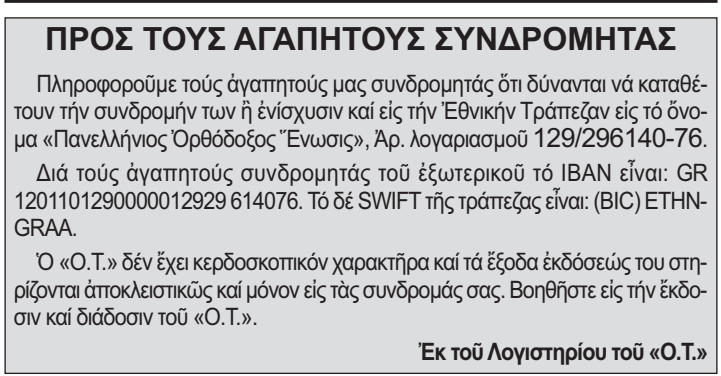
Ἐπομένως, γιὰ νὰ ἔλθει ἡ ἑξωτερικὴ εἰρήνη μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καθίσταται ἀνάγκη τὸ κάθε πρόσωπον στὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας νὰ βίωσει αὐτὴ τὴν ἑσωτερικὴ εἰρήνην. Τὴν θεία εἰρήνην, ποὺ δὲν εἶναι ἀπὸτέλεσμα ἀνθρώπινης καὶ εὐθραυστης συμφωνίας, ἀλλὰ τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Νὰ γίνει βίωμα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς ἡ "εἰρήνη ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα". Καὶ αὐτὴ τὴν εἰρήνην ποὺ σφράσις ὁ Θεὸς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Υἱοῦ Του, εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν συνυπογράμει ὁ κάθε ἀνθρώπος διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἔργων Του. Τότε μόνον ἡ εἰρήνη γίνεται κατάσταση μόνιμν καὶ ἀναίρετη. Μεσὰ δὲ σὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὁ,πῶςποτε κι ἂν συμβεῖ, ὁ πιστὸς ψάλλει μετὰ τοῦ προφητάνாகτος "Ὁὗ φοβηθήσομεθα ἐν τῷ τωρᾶσσοεσθαί τὴν γῆν!"

Ἄς κάνει λοιπὸν ὁ μακρὰν τοῦ Θεοῦ κόσμος ὁ,τι θέλει. Ἄς κοράζον τὴς θείας καὶ τῆς ἀπίστης καὶ ἂς καυχώμενται οἱ παρόφρονες καὶ διεστραμμένοι νέες γιὰ τὸ ὅτι ἀρνοῦνται τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς, εὐλογούμενοι ἀδελφοί, ὅς κρατοῦσι στὸν μυστικὸ θάλαμον τῆς καρδίας μᾶς τὴν εὐλογία ποὺ μᾶς χάρισε Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μᾶς.

Καὶ πόσον πράγματι τὰ θεῖκα τὸν λόγια μᾶς ἐνισχύουν καὶ βεβαίως μᾶς συσπῶνουν. "Εἰρήνην ἀφῆμι ὑμῖν· εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν. Οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν". Ναί, Κύριε Ἰησοῦ, ἔλθε, εἰρήνευσον, ἐξάντισον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνσταντᾶρος

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μᾶς συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ καταθέσουν τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐνίσχυσιν καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἐνωσις». Αρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. Διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἑξωτερικοῦ τὸ IBAN εἶναι: GR 1201101290000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHN-GRAA.

Ὁ «Ὁ.Τ.» δὲν ἔχει κερδοσκοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἐξοδα ἐκδόσεώς του σπηρίζονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὰς συνδρομὰς σας. Βοηθήστε εἰς τὴν ἐκδοσὶν καὶ διᾶδοσιν τοῦ «Ὁ.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ὁ.Τ.»

ἈΝΤΙΔΙΔΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξίαν Ἡ ΑΠΟΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΕΡΙΚΟΤΗΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΥΣΙΝ

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

(5ον)

"Ὅταν μελετᾷ κανεῖς τὶς θεολογικὲς ἀντιλήψεις τοῦ Παπισμοῦ συναντᾷ, ἴσως ἐκπληκτος στὴν ἀρχή, τὴν παπικὴ ἀντίληψη, ὅπ ἡ περίοδος τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας σταματᾷ στὴ Δύση μὲ τὸν Ἰσίδωρον τῆς Σεβίλλης (560-636) καὶ στὴν ὀρθόδοξὴ Ἀνατολὴ μὲ τὸν Ἅγ. Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸ (περ. 659-749). Γιὰ τὴν Ἀνατολὴ αὐτὴ ἡ θέση γίνεται σχετικὰ εὐκόλα κατανοητὴ, ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ 2ο ἡμισιὸ τοῦ 9ου αἰῶνα ἡ ὀρθόδοξὴ Ἀνατολὴ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τοὺς Φράγκους ὡς αἵρεση. Ἡ ὅλο καὶ περισσότερο ἐπικράτησις τῶς στὴν Ἱταλία καταλήγει τελικὰ τὸ 1009 καὶ στὸν ἀπὸλυτο ἐλέγχο τοῦ παπικοῦ θρόνου. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἑξῆς δὲν ἀνεβαῖουν πλὴν Ρωμαιοὶ πάπες στὸ θρόνον αὐτὸ ἀλλὰ μόνον Φράγκοι. Χαρακτηριστικὸ γιὰ τὴ στάση τῶν Φράγκων ἔγαντι τῆς ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς εἶναι ἡ ἐκ μέρους τους χρῆσις τοῦ ὄρου Graecus (Γραικός) ποὺ σημαίνει: αἰρετικός, κλέφτης, ἀπατεῶνας. Ἐπικράτησε γενικὰ στὴ φραγκικὴ Δύση ἡ πεποίθησις, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι συνεχίζουν τὴν πατερικὴ παράδοσιν. (τοῦλαχιστον δέκα ἀπὸ τὸν 9ο μὲχρι τὸν 13ο αἰῶνα) ποὺ ἐκδίδονται μὲ τὸν τίτλο «Contra errores Graecorum» (Ἐναντίον τῶν πλάνων τῶν Γραικῶν). Τὸ πῶ γνωστὸ ἔργον τῶν τῶν τίτλο αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὰ χερία τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη, τὸ ἀποστέλλει τὸ 1263 στὸν πᾶπα Οὐρβανὸν Δ΄. Στὸ ἔργον

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τò φαινόμενον τῆς μεταναστεύσεως τῶν λαῶν καὶ αἱ ἐπιπτώσεις του εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν

(2ον – Οὐννοι)

Σημαντικὸς παράγοντας τῆς μετανάστευσης πολλῶν βαρβαρικῶν φύλων στὰ ἐδάφη τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας ἦταν ἡ ἐμφάνισις τῶν Οὐννων, ἐνὸς νομαδικοῦ λαοῦ ποὺ προερχόταν ἀπὸ τὶς στέπες τῆς Κεντρικῆς Ασίας. Οἱ Οὐννοι μετάνστευσαν σταδιακὰ στὴν Εὐρώπῃ ὠθώντας, οὐσιαστικά, πρὸς τὰ ἐδάφη, κυρίως, τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τὰ ἤδη υπάρχοντα βαρβαρικά τῶν Οστρογότθων, τῶν Βησιγότθων, τῶν Φράγκων, τῶν Βουρβουνδῶν, τῶν Βανδάλων, τῶν Σαξόνων, τῶν Σουβίων καὶ τῶν Βάσκων.

Ἐὰν θέλουμε νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὸ πνεύμη τῆς Φραγκο-παικτικῆς Δύσεως, αὐτὴν ποὺ καταχρηστικῶς ἀποκαλούμε σήμερα Εὐρώπη, θὰ πρέπει νὰ μελετήσουμε πολὺ προσεκτικὰ αὐτοὺς τοὺς λαοὺς καὶ νὰ παρατηρήσουμε ποιά ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ γνωρίσματά τοὺς διακρίνονταν μέχρι σήμερα στοὺς ἀπογόνους τους. Οἱ σημερινοὶ Εὐρωπαῖοι δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα ἐξελιγμένο κράμα νοστορισπας καὶ ἠθικῆς, ποὺ ἐκεῖ τὶς ρίζες αὐ τοὺς αὐτοὺς τοὺς βαρβάρους λαοὺς.

Ο σημαντικὸς Βυζαντινὸς ἱστορικός τοῦ δὲο αἰῶνα ὁΓόρδανος ὁ Ἀλανός, ἀναφέρει ὅτι οἱ Οὐννοι ἦσαν μικρόσωμοι, μὲ πολὺ μικρὰ μάτια καὶ ἀποκρουστικοὶ στὴν διημ, ἐπειδὴ παραμορφωσαν τὰ πρόσωπά τους μὲ οὐλὲς ἀπὸ μαχαίρες, ποὺ ἐκῆσαν ἀπὸ τὴν παιδικὴν τῶν ἡλικία, προκειμένου νὰ ἀντέχουν στὸν πόνο καὶ στὶς πληγές. Ἦσαν ἀριστοὶ ἱππῆς ἐνῷ περνοῦσαν τὸν περισσότερο χρόνον ἐπάνω στὰ ἀλογά τους. Λέγεται ὅτι μποροῦσαν ἀκόμη καὶ νὰ κοιμῶνται τὶς νύχτες στὶς ράχες τῶν ἀλόγων τους. Τὸ φοβερό ὄπλο τους ἦταν τὸ τόξο,

Περὶ τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν «Δημοσίαι ταφὰς ἐποίουον διὰ νόμων, ...οἷς ἐχρῶντο περὶ τὰς ταφὰς ...προβλέποντες καὶ τὴν πρὸς ταφὴν δαπάνην». (Θουκυδίδης)

Τοῦ πρσβυτέρου π. Εὐσταθίου Κολλᾶ, Ὁρθοδόξου θεολόγου-Ἐκκλησιαστικοῦ Συνηγόρου, Ἐπι/μου προέδρου Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος

Ἡ βαρβαρότητα τῆς καύσης τῶν νεκρῶν δὲν ἴσχυσε ποτὲ στὸν Ἑλληνισμό καὶ τὸν πολιτισμὸ τοῦ. Οἱ πρόγονοι μας ἔνδοξοι ἀρχαῖοι Ἑλληνες, εἰδεχναν μεγάλο σεβασμὸ πρὸς τοὺς νεκρούς τους, καὶ τοὺς ἐνταφιάζαν μὲ νεκρώσιμες τελετουργίες καὶ εὐχὲς σὲ εἰδικούς χώρους, ποὺ τοὺς ἀποκαλοῦσαν «Κοιμητήρια» (Ηρόδοτος).

Τοὺς χώρους αὐτοὺς οἱ πρόγονοι μας τοὺς θεωροῦσαν τόπους ἱεροῦς καὶ ἰδιαίτερα προσήλυτες, γι’ αὐτὸ καὶ φροντίζαν τὴν πολυτελεῖα διακόσμησής τους, ὥστε νὰ ὁμοιάζον μὲ μουσεῖα γλυπτῶν μνημείων, ὅπως μᾶς ἀναφέρει ὁ μέγας ἱστορικός καὶ πατέρας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας Ἡρόδοτος, ἀλλὰ καὶ οἱ Θουκυδίδης, Σοφοκλῆς καὶ ἄλλοι, καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη μᾶς ἀποκαλύπτει καὶ ἐπιβεβαιώνει τοῦ λόγου τὸ ἀληθές!

Συγκεκριμένα ὁ Ἡρόδοτος μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὸν τρόπο τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν, καὶ ὅτι οἱ χώροι αὐτοὶ ὀνομαζόταν «**Κοιμητήρια**». Ο Θουκυδίδης μᾶς ἐνημερώνει περὶ τῆς **«ταφῆς - κηδείας»** τῶν νεκρῶν σὲ μάχες καὶ ὅτι τοὺς ἐθαψαν δημοσία **«δημοσίας ταφὰς ἐποίησαν»**, καὶ προσεῖ ὅτι ὑπῆρχαν νόμοι «οἷς ἐχρῶντο περὶ τὰς ταφὰς», **καὶ ὅτι «οἱ νόμοι αὐτοὶ προέβλεπαν καὶ τὴν πρὸς ταφὴν δατάνην».**

Αὐτὲς οἱ τελετουργίες, οἱ εὐχὲς καὶ οἱ νόμοι, γύρω ἀπὸ τὴν κηδεία καὶ τὴν ταφή τῶν νεκρῶν ποῖοιουν παγκόσμιο θρησκευτικὸ χαρακτήρα σὲ ὅλους τοὺς ἀρχαίους λαοὺς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ θρησκευμᾶτα, καὶ πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Χριστιανισμοῦ. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας, τὸ μὲν ταφή καί-ποῖος ἐθεωρεῖτο κατάρτα, καὶ ἡ πλέον σκληρὴ τιμωρία, (Τραγωδία Σοφοκλεῖ «Ἀντιγόνη»).

Ἡ διδδοχος θρησκεία τοῦ μυθικοῦ Δωδεκαθέου, ὁ Χριστιανισμός, ἐκράτησε πολλὰ πρὸ/Χριστιανικὰ ἔθιμα τῶν προγόνων μας, σχετικὰ μὲ τὶς κηδείες καὶ τὴν ταφή τῶν νεκρῶν, τὰ ὁποῖα βεβαίως προσάρμοσε στὶς νέες Χριστιανικὲς Θεολογικὲς ἀντιλήψεις περὶ τῆς ἀθανάσις τῆς ψυχῆς, καὶ ἄλλα τὰ ἀνέχεται, καὶ τὰ **«προσπερνᾷ ἀπαρτήρητα».**

Μὲ τὰς ἄνω δεδομένα, ἕνας εὐσεβειόπαιτος καὶ γνήσιος ΕΛΛΗΝΑΣ, καὶ μάλιστα Ὁρθόδοξος Χριστιανός, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζητήσει τὴν καύση τοῦ, γιὰτὴν αἰτία τοῖα βάρβαρη ἀξείερα πρὸς τοὺς νεκρούς ἦταν καὶ πρέπει νὰ παραμείνῃ ἀγνώστη στὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμὸ καὶ τὴν ἐν γένει Ἑλληνικὴ κουλτούρα, ἀλλὰ καὶ τὸν Ὁρθόδοξο Χριστιανισμό.

Ἀν ὁμως, κἀπὸ πὸ τὸ βάρος ἀνεκρίσιμων συνθηκῶν, ὑποτέθει ὅτι ἐκεῖ γήρησε τὴν καύση του, καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ θνήσκοντος, νὰ τοῦ γίνῃ ἡ νεκρώσιμος Χριστιανικὴ Ἀκολουθία, ἡ Ἐκκλησία ἀς μὴ βιασθεῖ νὰ ἀρνηθεῖ ἀρχικά τὴν τέλεση τῆς ἐπικηδείας Ἀκολουθίας καὶ ἀς προβεῖ

στὸν χειρισμὸ τοῦ ὁποίου ἦσαν τόσο πολὺ ἐπιδέξιοι, ποὺ τόξευαν μὲ εὐστοχία, ἐνῷ κάλπαζαν. Ἦσαν ἄγριοι καὶ ἀδίστακτοὶ ἀπέναντι στοὺς ἀντιπάλους τους καὶ δὲν σταματοῦσαν ἀκόμη καὶ μπροστὰ στοὺς ἀμάχους. Δὲν γνωρίζαν νὰ πολεμοῦν ἐκ τοῦ συστάδην ἢ νὰ παρατάσσονται σὲ θέσεις μάχης, ἀλλὰ πάντοτε πολεμοῦσαν ἐπιπτοὶ μὲ ἐφόδους καὶ τεχνικὲς ὑποχωρήσεις, ἐξοντώνοντας τοὺς ἀντιπάλους τους μὲ βέλη.

Ὁ ἡγέτης τους ἦταν ὁ Ἀτίλας, ποὺ γεννηθῆκε τὸ 400 μ.Χ., τὴν ἐποχῇ ποὺ οἱ Οὐννοι εἶχαν ἐγκαθιδρύσει τὸ νομαδικὸ τοῦ βασιλείου στὶς πλοῖσιες καὶ εὐφώρες πεδιάδες τῆς σημερινῆς Οὐγγαρίας, ἀφοῦ πρῶτα εἶχαν καταστρέψει τὶς δυνάμεις τῶν Βησιγότθων καὶ Ὀστρογότθων. Ὁ βασιλεὺς Rua, ἐκφράζοντας τὴν παραδοσιακὴ πολιτικὴ τοῦ ἐκβιασμοῦ, ποὺ χαρακτηρίζε τοὺς Οὐννους, ἀπαίτησε ἀπὸ τὴν Ανατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία ἐτήσιον φόρο 300 κιλῶν χρυσοῦ προκειμένου νὰ μὴ ἐπιτίθεται στὶς ἐπαρχίες τῆς, ἐπιτρέποντας ταυτόχρονα στοὺς Οὐννους πολεμιστὰς νὰ ὑπηρετοῦν στὸν Ρωμαϊκὸ στρατὸ καὶ νὰ ἀντιμετωπίζουν τοὺς βαρβάρους σὺς Ρωμαϊκὲς ἐπαρχίες τῆς Ἰσπανίας, τῆς Γαλιτίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Rua πέθανε τὸ 434 μ.Χ. καὶ τὸν διαδέχθηκαν οἱ γιοὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Mundzuk, ὁ Ἀτίλας καὶ ὁ Bleda. Προηγούμενως, σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν, ὁ Ἀτίλας εἶχε προσφερθεῖ σὺς «θύμρος» στὴν Δυτικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία προκειμένου νὰ ἐδραιωθεῖ ἡ συνθηκὴ εἰρήνης μετὰ τῶν Ρωμαίων καὶ τῶν Οὐννων. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θηπρίας τοῦ ἐμαθε τὴν γλῶσσα καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς στρατιωτικῆς τεχνικῆς, ἐνῷ ταυτόχρονα ὑπῆρξε αὐτόπτης μάρτυς τοῦ πλοῦτου ἀλλὰ καὶ τῆς διαωφροσύς ποὺ χαρακτηρίζει τὸν τρόπο ζωῆς τῶν Ρωμαίων. Τὸ 420 μ.Χ., καὶ μετὰ ἀπὸ πέντε χρόνια αἰχμαλωσίας, ὁ Ἀτίλας ἐπέστρεψε στὸν λαὸ τοῦ ἔχοντας μὲτὰ πολλὰ γιὰ τὸν ἐχθρό. Τότε ὀρκίστηκε ὅτι κάποτε θὰ ἐπέστρεφε στὴν Ἰταλία ὅχι ὡς θύμρος, ἀλλὰ ὡς κατακτητῆς.

Ὁ Ἀτίλας καὶ ὁ Bleda βασιλεύσαν εἰρηνικά γιὰ ἐπτά ἐτὴ μέχρις ὅτου ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου Θεοδοσίος Β΄ ὁ Μικρὸς σταμάτησε νὰ καταβάλει τὸν φόρο τοῦ χρυσοῦ. Ὁ Ἀτίλας δολοφόνησε τὸν ἀδελφὸ τοῦ προκειμένου νὰ μπορέσει νὰ υιοθετήσει μία ἀπολύτως ἐπιθετικὴ πολιτικὴ, ὑλοποιώντας τὰ σχέδια του γιὰ τὴν ἐπέκταση τοῦ βασιλείου τῶν Οὐννων. Στὴν συνέχεια οἱ Οὐννοι διέσχισαν τὸν Δούναβη καὶ εἰσέβαλαν στὶς βαλκανικὲς ἐπαρχίες τοῦ Βυζαντίου, ἐνῷ ταυτόχρονα στὸ πέρασμά τους πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολη λεηλατοῦσαν καὶ κατέστρεφαν τὶς πόλεις ἀπὸ ὅπου περνοῦσαν.

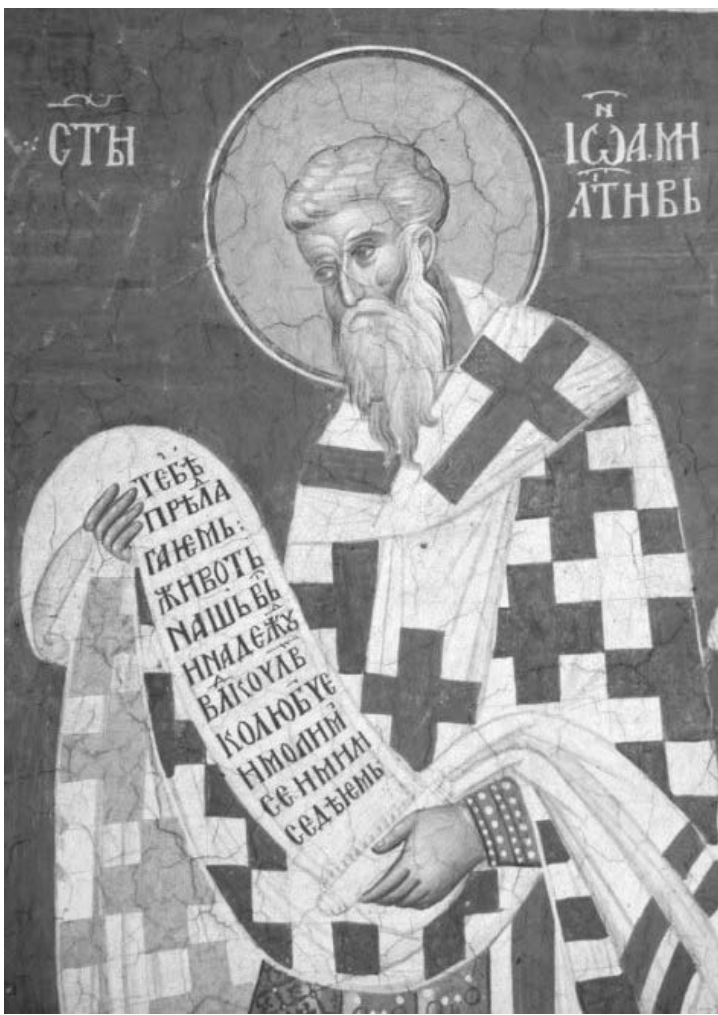
Ἀρχικά ἡ Ανατολική, καὶ ἀργότερα καὶ ἡ Δυτικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, ὑπέφεραν πολλὰ ἀπὸ τὶς συνεχεῖς ἐπιδρομὲς τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἀτίλα, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ κύριο πρόβλημα τῆς Αὐτοκρατορίας. Μὲ στρατὸ 700.000 ἀνδρῶν ὁ Ἀτίλας κατάλαβε τὴ Γερμανία, μπῆκε στὴ Ρωσία καὶ, ἐπιστρέφοντας, ἐφθασε μέχρι τὴ Γαλιτία. Οἱ Οὐννοι καὶ ὁ Ἀτίλας τὸ 451μ.Χ. βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μὲ τὸν στρατηγὸ τῶν Ρωμαίων Ἀέτιο στὰ Καταλανικὰ Πεδία, στὴν λεγόμενη **«μάχη τῶν Ἑθῶνων»**. Οἱ Οὐννοι ἠττήθησαν στὴν μάχη αὐτῇ καὶ ὑπέστισαν φοβερὲς ἀπώλειες. Παρὰ ταῦτα καὶ παρὰ τὸ ὅτι ἡ δύναμη τῶν Οὐννων εἶχε ἐλαττωθεῖ σημαντικά, ὁ Ἀτίλας δὲν δίστασε νὰ ἐπιτεθεῖ πάλι στὴν Ἱταλία καὶ νὰ φθάσει μέχρι τὰ τεῖχη τοῦ Μιλάνου. Ὁ θάνατός τοῦ ὀμως τὸ 452 ὤλησαν τὸ τέλος τῆς κυριαρχίας τῶν Οὐννων, ποὺ διαλύθηκαν καὶ σταδιακὰ ἐξαφανίσθηκαν ὡς φυλῇ.

Τὰ στοιχεῖα τῶν Οὐννων ποὺ βλέπουμε μέχρι σήμερα ἐντονα ἀποτυπωμένο στοὺς Ἑυρωπαίους, ἀπογόνους τους εἶναι ἡ τακτικὴ τοῦ ἐκβιασμοῦ, ὁ ἀκράτος ἐκτετατισμός καὶ, φυσικά, ἡ βαρβαρότητα, συγκεκριμένη ἐπὶ σημερα μὲ μία ἐπιτάλσση καὶ φαινομενικὴ εὐγένεια!

Μ. Β.
1. Τὸ προσωνύμιον Ἀλανὸς προέχεται ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του.

ὉΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

*Τὴν 12ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος. Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς **Ἱεράς Μονῆς Ντέσανι, Σερβία.***

Ἑρμηνεία τοῦ 11ου Ψαλμοῦ

Τοῦ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου

1. Ὁ 11ος ψαλμός, ποὺ θὰ σὰς ἐρμηνεύσω σήμερα, ἀδελφору μου χριστιανέ, εἶναι πολὺ ὠραῖος στὸ περιεχόμενό του, ἀλλὰ εἶναι δύσκολο στὴν ἐρμηνεία του, γι’ αὐτὸ πα-ρακάλεω νὰ προσέξετε ἰδιαίτερα. Δὲν φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ ψαλμοῦ, γιατί δὲν καταλαβαίνου-με ποῖος εἶναι αὐτός ποῦ μιλεῖ καὶ γιατί.

Ὁμως, ἀπὸ τὸν στίχ. 6, ὅπου μιλεῖ ὁ Θεὸς καὶ λέγει γιὰ τὴν ταλαιπωρία τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀδυνά-των («ἀπὸ τῆς ταλαιπωρίας τῶν πτωχῶν καὶ ἀπὸ τοῦ στεναγμοῦ τῶν πενήτων»), καταλαβαίνουμε ὅτι στὴν ἀρχὴ τοῦ ψαλμοῦ μᾶς ὁμιλεῖ κάποιος ἀντιπροσώπως τῶν πτωχῶν ἀνθρώ-πων. Ὁμιλεῖ καὶ λέγει ἐναντίον τῶν ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς του, οἱ ὁποῖοι, ὅπως συμβαίνει καὶ σὲ ἄλλες ἐπο-χές, καταπίεζαν τοὺς πτωχοὺς πολί-τες καὶ τοὺς ἐκμεταλλεύονταν μὲ τὶς ἀδικίες ποὺ ἔκαναν ἐναντίον τους. Εἶναι οἱ πτωχοὶ καὶ καταπιεζόμενοι αὐτοὶ ταλαιπώριοι ἄνθρωποι, κατέ-φυγαν στὸν Θεὸ καί, διὰ κάποιοι ἀντιπροσώπου τους, τοῦ ἐπᾶν, «ῥῶσόν με, Κύριε» (στίχ. 2). Ἀρα πι-στεύοιεν ὅτι ὁ Θεὸς μόνο μπορεί νὰ τοὺς δικαιοῦσι καὶ αὐτοὺς μόνο μπο-ρεῖ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἠθικὴ τάξη καὶ τὴν κοινωνικὴ δικαιοσύνη.

2. Ὁμιλοῦντες γιὰ τοὺς ἀρχόντες τοὺς οἱ πτωχοὶ, τοὺς ὁποίους ὀνομά-ζουν τιμητικά «υἱοὺς τῶν ἀνθρώ-πων» (στίχ. 2), λέγουν γι’ αὐτοὺς πρῶτον, ὅτι «ἐκέλευσεν ὁσιος» καὶ δεύτερον, λέγουσιν ὅτι «ὠλὶνωθήσαν αἱ ἡλθίσαι» ἀπ’ αὐτοὺς (στίχ. 2). Συνήθως οἱ ἐρμηνεύτες μὲ μικρὴ διόρθωση στὸ Ἑβραϊκὸ κείμενο τὸ «ἐκέλευσεν ὁσιος» τὸ κάνουν νὰ λέ-γῃ «ἐκέλευσε ἡ ἀγάπη». Ἐτοί οἱ ἀρχόντες, ὅπως παρατηροῦνται ἐδῶ οἱ πτωχοὶ γι’ αὐτοὺς, δὲν ἔχουν ἀγάπη οὔτε ἀλήθεια. Μὲ τὴν λέξη «ἀλήθεια» θὰ νοήσουμε τὴν εὐκρι-νεῖα, τὴν ἐμπιστοσύνη, τὴν κοινωνι-κὴ ἀλληλεγγύη. Καὶ συνεχίζοντας ὁ ποιητὴς μᾶς τὸν λόγο περὶ τῶν ἀρχόντων λέγει ὅτι «ἐμάτια ἐλάλη-σεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ» (στίχ. 3). Ὁ καθένας ἀπ’ αὐτοὺς, δηλαδή, λέει «μάτια», ἀνυ-πόστατα, ψευδὴ πράγματα. Καὶ οἱ πτωχοὶ καὶ ὀδικοῦμενοί πολῖτες ὅταν οἱ ἀρχόντες εἶναι ψευτές, τότε στὴν κοινωνία δὲν ἐπικρατεῖ ἡ εὐλι-κρίνεῖα καὶ ἡ ἀλληλεγγύη. Τότε «οἱ πάντες τοὺς πάντας ἀπατοῦν καὶ οἱ πάντες τοὺς πάντας ὑποπτεύονται. Τοιαύτῃ κοινωνία δὲν δύναται ἐπὶ μακρὸν νὰ σταθῇ» (Βέλλας)! Πληθ-ροὶ δὲ ὄντες οἱ ἀρχόντες παρουσιάζ-ουν τὸ ψῆμα τοῦς ἐξωτερικὰ μὲ κα-λὸ πρόπο, ὥστε νὰ μὴ γίνουν ἀνηλι-πτοὶ. Αὐτὸ θέλει νὰ πῇ παρακάτω ὁ στίχος μᾶς λέγοντας «χελεῖ δόλια ἐν καρδίᾳ καὶ ἐν καρδίᾳ ἐλάλησαν» (στίχ. 3β). Μάλιστα στὸ Ἑβραϊκὸ κεί-μενο τὸ ἡμιστίχιον ἀπὸ ἀποδείξεσι πρὸς ἐκφραστικὰ, γιατί λέγει: «Ομι-λοῦν (οἱ ἀρχόντες) μὲ ὠραία λόγια, ἀλλὰ μὲ διπλῇ καρδίᾳ». Καὶ ὁ Χρι-στὸς τὸς, σὺν Χρυσόστομος ποὺ εἶναι, σχολιάζει σύντομα: «Πολλὴ δι-

πλότης αὐτῶν ἐν καρδίᾳ» (MPG 55,145). Διπρόσωποι καὶ δόλιοι ἄνθρωποι!

3. Αὐτοὶ οἱ ἀρχιστῆς ἀρχόντες, ἀφοῦ μὲ ἀπάτη καὶ δόλια μέσα καὶ μὲ ἐκμετάλλευσή ἀπέκτησαν δύναμη καὶ πλοῦτο, ἔγιναν υπερήφανοι καὶ ἀλαζόνες. Μεθυσαν! Καὶ στὴν μέσῃ τῆς ἀλαζονείας τους στρέφονται καὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ ποι-ητῆς μᾶς θέλει τὴν ἐξολοθρευσι τοῦ καὶ λέγει: «Ἐξολοθρεύσει Κύριος πάντα τὰ χελεῖ τὰ δόλια καὶ γλῶσσαν μεγαλορρημονῶν» (στίχ. 4).

Αὐτὴν δέ τὴν κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀλα-ζονεία τῶν ἀρχόντων θέλοντας νὰ σπληνέυσῃ ὁ ποιητῆς μᾶς μᾶς ἀνα-φέρει τὰ ἴδια του τὰ λόγια: Ἐλέγον: «Μέ τῃ γλῶσσᾳ μᾶς ἐγίναμε μεγά-λοι καὶ δυνατοὶ (μεγαλυνούμεν)-τὰ χελεῖ μᾶς εἶναι μᾶς γινῆς, γιὰ νὰ μᾶς ἐξυπηρετοῦν. Ποῖος μπορεί νὰ γίνῃ κύριος, ἄντιπρος τοῦ μᾶς» (στίχ. 5). Κανένας, οὔτε αὐτοὶ ὁ Θε-ὸς!... Καὶ ὁ Χρυσόστομος λέγει ὠρῶς: «Μαινόμενων καὶ παραφρο-νῶν τὰ ρήματα» (MPG 55,146).

4. Τελειώνει ἐδῶ ὁ ποιητῆς μᾶς τὸν λόγο του κατὰ τῶν ἐκμετα-λευτῶν καὶ δόλιων ἀρχόντων καὶ πε-ριμένουμε τῶν αὐρῶν νὰ ἀκού-σουμε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Θεοῦ στὴν προσευχὴ τῶν πενήτων. Ἡ ἀπάντη-ση, ποὺ δίνεται ἀπὸ κάποιο ἱερεῖ ἢ προφήτη, ὡς ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ, εἶναι παρήγορη: Ὁ Θεὸς δὲν ποιεῖ ἀδίαφορος στὴν ταλαιπωρία τῶν πτωχῶν καὶ τὸν στεναγμὸ τῶν πενήτων καὶ τώρα θὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ αὐτῶν (στίχ. 6).

Ὁ Θεὸς ὑποσχέται ὅτι θὰ φέρεῖ τὴν σωτηρία («θήσομαι ἐν σωτη-ρίᾳ») «στοὺς στενάδοντας» (στίχ. 6-εἰσι πρέπει νὰ ἀναγνώσουμε στὸ Ἑβραϊκὸ κείμενο τὴν ἀντίστοιχη φράση τοῦ «παρηρησάσμαι ἐν αὐτῷ» = ὁμιλῶ μὲ παρηρησία, μὲ θάρρος καὶ ἐμπιστοσύνη). Ἡ ἀπάν-τησις τοῦ Θεοῦ πραγματικὰ εἶναι πα-ρήγορη σὲ ὅλους ὅσους κατὰ και-ροὺς στενάδουν κἀπὸ τὴν ὠμὴ βία καὶ ἀδικία τῶν ἀρχόντων.

5. Γεμάτοι χαρὰ καὶ παρηγορία οἱ πτωχοὶ καὶ ὀδικοῦμενοί πολῖτες ἐγκωμιάζουν μὲ χαρὰ τὰ παρήγορα λόγια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ χαρακτηρί-ζουν ἀγὰν, καθαρά, ὅπως ὁ ἀργυ-ρος, ποὺ περνεῖ ἀπὸ τὴν φωπὰ καὶ εἶναι ἐπτά φορές καθαριμένος (στίχ. 7). Τίποτε τὸ ψεύτικο καὶ τὸ δό-λιο δὲν ἔχουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ἀντιθετὰ τὸ ψῆμα καὶ τὴν διολήπ-τη τῶν ἀρχόντων, γιὰ τοὺς ὁποίους μίλησε ὁ ψαλμὸς μᾶς. Βεβαίωμενοι τώρα στὴν πίστις τοὺς σὸν λόγια τοῦ Θεοῦ οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ πένητες λέ-γουν μὲ βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς φυλάξῃ καὶ θὰ τὶς ἀνταρτίσει σώους καὶ ἀθάλατες γιὰ τὴν γενεὰ τὴν πονηρὴν, στὴν ὁποία ζοῦν (στίχ. 8), ἔστω καὶ ἂν πολλοὶ ἀσεβεῖς τοὺς περικυκλῶνουν, ἔστω καὶ ἂν ἐπι-κρατεῖ μεγάλη διαφθορὰ μετὰ τῶν ἀνθρώπων (στίχ. 9).

Νέος πρόεδρος εἰς τὸ Τμῆμα Θεσσαλονίκης

Ὁ Καθηγητῆς τῆς Λειτουργικῆς κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς εἶναι ὁ νέ-ος πρόεδρος διὰ τὴν διετίαν 2015-2017. Συμφωνῶς πρὸς τὴν repmro- usia.gr τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 2015:

«Τὴν Τετάρτῃ 21 Ὀκτωβρίου 2015 διενεργήθηκαν προεδρικὲς ἐκλογὲς γιὰ ὅλα τὰ Τμήματα τῶν Σχολῶν τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπι-στημίου τῆς Θεσσαλονίκης. Στὸ Τμήμα Θεολογίας μοναδικὸς ὑπο-ψήφιος γιὰ τὴ θέση τοῦ Προέδρου ἦταν ὁ Καθηγητῆς τῆς Λειτουργικῆς κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς. Οἱ διε-αγχείσεις μὲ ηλεκτρονικὴ ψηφοφο-ρία ἐκλογές ολοκληρώθηκαν στὶς 17.00 τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κ. Σκαλτσῆς ἐλαβε 24 ἐγκύριες ψήφους ἐπὶ συν-όλου 29 ψηφισάντων (5 λευκὰ καὶ ἐγκλημιακὰ, καὶ τότε «Ἐᾶλω ἡ ἐνδο-ξὴ Χώρα μας».

ρεσία τοῦ Πανεπιστημίου γιὰ τὰ λευκὰ ὡς μὴ ἔγκυρα, ὁ κ. Σκαλτσῆς συγκέντρωσε τὴν ἀπόλυτη πλει-σψηφία (100%) τῶν ἔγκυρων ψή-φων. Κατόπιν τούτου, νέος Πρό-εδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ ἀνακηρύχθηκε ὁ καθηγητῆς κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς, μὲ θητεία ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 2015 ἕως 31 Αὐγούστου 2017. Ὁ νέος Πρό-εδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ ΑΠΘ ἔχει δηλώσει ὅτι ἐὰν ἐργασθεῖ μὲ αἰσθήμη εὐθύνης καὶ πνεύμα καταλλαγῆς γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ ἐρευνητικὸ ἔργο τοῦ Τμήματος Θε-ολογίας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καλὴ του μαρτυρία πρὸς τὰ ἔξω. Ἰδιαίτερη μάλιστα βαρὺτητα ἐπιθέμει νὰ δι-ώσει σὺν σχέσει μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, οἱ ὁποῖες πρέπει νὰ διέπτονται ἀπὸ εὐληρικὴ διάθεση συνεργασίας».

Νεανικά Ζητήματα

ἽΥάρχουν κάποιοι ποὺ «κατασκευάζουν» τὴν συμπεριφορὰ μας!

(1ον)

Στ’ ἀλήθεια, καλοὶ μου φίλοι, ὑπάρχουν κάποιες ἀξίες πραγματικὰ μοναδικές. Ὑπάρχουν κάποιες ἀξίες δεμένες μὲ τὴ φυ-λὴ μας, εἶναι οἱ ρίζες τῆς. Ὑπάρ-χουν ἀξίες στ’ ἀληθινὰ μεγάλες, ἀκατάβλητες, αἰώνιες. Μέσα ἀπὸ τοῦτες τὶς ἀξίες, ἀντλούμε τὴ συμπεριφορὰ μας. Πορευόμα-στε στὴ ζωὴ. Εἶναι τὸ ἀλάτι ποὺ νοστιμίζει ἀλλὰ καὶ συντηρεῖ τὴν ὑπαρξὴ μας.

Σὰν φθάνῃ κανεὶς στὸ κατώ-φλι τῆς ἐφηβείας, τὶς ἀξίες αὐτὲς ἀρχίζει καὶ τὶς κριτικαρεῖ. Τὶς ἀμφισβητεῖ. Καὶ τὶς ἀπορρίπτει ἀκόμη. Καὶ δὲν κάνει ἄσχημα ὁ νέος ἄνθρωπος! Εἶναι στὴ φύση του νὰ ἀμφισβητεῖ. Καὶ κάποτε πρέπει νὰ τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ τὰ πάντα. Γιατί ὄχι; «Νέος θὰ πεί νὰ θέλῃς ν’ ἀλλάξεις τὸν κόσμο» ἔλεγε ὁ Γκαίτε. Καὶ πῶς μπορείς νὰ τὸν ἀλλάξεις, ἂν προηγου-μένως δὲν τὸν ἀμφισβητήσεις; Πῶς θὰ χτίσεις, ἂν πρῶτα δὲν γκρεμίσεις; Βέβαια πρέπει νὰ ἐρεῖ κανεὶς τὶ γκρεμίζει. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ κάνει, πρέπει πρῶτα νὰ ἀμφισβᾷλει καὶ νὰ προβλημάτιζεται γι’ αὐτὸ ποὺ ἔχει μπροστὰ του.

Ὅλα καλὰ ὡς ἐδῶ. Ὅμως τί παράξενο! Ἡ ἀμφισβήθησι γίνε-ται μόνο στὶς ἀξίες ἐκείνες ποὺ ἔδρεψαν τὴν αἰκομένη καὶ σπά-ναι ἔχει νὰ κάνει μὲ τὸσα ἄλλα ποὺ ἀκολουθοῦμε! οἱ περισσότε-ροι σὰν τὸ ... κοπάδι! Διηλαθῇ; Ἀλλ’ ἀξίζει

‘Η προετοιμαζομένη Αγία και Μεγάλη Σύνοδος πιστή διάκονος τού παναιρετικού Οικουμενισμού (ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΙ-ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ- ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ-ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ)

Τού *Αρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου, Διευθυντού τού Γραφ. Αίρέσεων και Παραθρησκειών 'Ι.Μ. Πειραιώς*

(Τον- Τελευταίον)

Κρίσεις και απόψεις αγίων άνδρών τής εποχής μας σχετικά με την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον

Ο μέγας και όμολογητής Άγιος τής εποχής μας 'Ιουστίνος ό Πόππης, παρακολουθώντας έκ τού συνέγγει τήν όλη πορεία των άλλε-παλλήλων Πανορθόδοξων Διασκέμειων και διαβουλευσίων γιά τήν προετοιμασία τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, έκρινε με τόν θείο φωτισμό, πού είχε πλούσια μέσα τών, τήν όλβερια οίκουμενιστική γραμμή, πών στήν όποια βάδιζε ή έν λόγω προετοιμασία, και τή σαφρά οίκουμενιστική θεμέλια, πώνν στή όποια προστήθηκε ή όλη προσπάθεια, και προείδε όπi ή μέλλουσα να συγκληθεί, άν ποτέ συγκληθεί, Αγία και Μεγάλη Σύνοδος, δέν θα είναι άλλο τίποτε παρά μία οίκουμενιστική-αίρετική Ψευδοσύνοδος. Γι' αυτό και συναισθανόμενος τήν εβλήν του, *ιπέβαλε, τό 1971, πρός τήν Ιερά Σύνοδο τής Ιεραρχίας τής Σεβρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας «Υπόμνημα» με τίτλο: «Περί τήν μελετωμένην "Μεγάλην Σύνοδον" τής Ορθόδοξης Εκκλησίας. Υπόμνημα πιά πρός τήν Σύνοδον τής Ιεραρχίας τής Σεβρικής Ορθόδοξης Εκκλησίας».*

Πρόκειται γιά ένα ιστορικής σημασίας κείμενο λαμπράς Ορθόδοξης όμολογίας, στό όποίο ό θεοφόρος Πατήρ επισήμανε μεταξύ άλλων και τή εξέλιξ: «...*Είς τήν Μεγάλην, διά τήν όποίαν ό Θεάνθρωπος είναι τό πών και τά πάντα, ούδέν επιτρέπεται να ρυθμίζεται "κατά άνθρωπον", "κατά τήν παράδοσιν τών ανθρώπων, κατά τά στοιχεία τού κόσμου και ου κατά Χριστόν"...* Έάν και τά σύγχρονα προβλήματα τής Ορθόδοξης Εκκλησίας δέν λύνονται με τόν Θεάνθρωπον και κατά τόν θεανθρώπινον, άποστολικόν, άγιασμερικόν τρόπον, είναι άδύνατον να λυθών ορθόδοξως και θεαρέστως...*Προσωπικός δέν βλέπω όστι κατά τά σημερινάς περιστάσεις υπάρχει πράγματι αναπόφευκτος ανάγκη διά τήν σύγκλησιν τής Οίκουμενικής Συνόδου. Εάν όμως υπάρχει ή παρούσα στήν είναι ή πλέον ακατάλληλος είς τήν ιστορίαν τής Εκκλησίας μας...* Πάσα νέα Οίκουμενική Σύνοδος δέν θα είναι ούτε Αγία, ούτε Οίκουμενική, ούτε Ουδόη, εάν πρωτίστως δέν δειχθί τās προγενεστέρας οίκουμενικές και άσσελεύτους αποφάσεις των». Διέβλεπε δηλαδή ό 'Όσιος με τόν θείο φωτισμό, πού όείθετε, όπi δέν υπάρχουν οι κατάλληλες προϋποθέσεις γιά τή σύγκληση μιας Οίκουμενικής Συνόδου, έπειδή όρθε από τήν εποχή του κυριαρχούσε ό Οίκουμενισμός σέ όλες σχεδόν τίς τοπικές Εκκλησίες, και συνεπώς, εάν επραγματισοιέτο ή σύγκληση τής, δέν θα ήταν Σύνοδος αγίων Πατέρων, αλλά μία Ψευδοσύνοδος οίκουμενιστών άρχιερέων. Έάν όμως οι τότε περιστάσεις ήταν κατά τήν έκτίμησιν τού Αγίου ακατάλληλες, τί θα έλεγε άραγε, εάν ζούσε σήμερα, όπου ή θέλημα τής αίρέσεως τού Οίκουμενισμού έχει ασρρώσει τά πάντα και έχει λάβει πολύ μεγαλύτερες διαστάσεις;

Αναφερόμενος ό Άγιος στόν τότε Οίκουμενικό Πατριάρχη κυρό Αθηνάγορα γράφει τά εξής συγκλονιστικά και άποκαλυπτικά: «Ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως: Αύτός με τήν νεοπατιστικήν συμπεριφοράν τού είς τούς λόγους και είς τās πράξεις σκανδαλίζει επί μίαν όρθε δεκαετίαν τās Ορθόδοξους συνειδήσεις, άρνούμενος τήν μοναδικήν και πανσυνήκην Αλήθειαν τής Ορθόδοξης Εκκλησίας και πίστεως, άναγνωρίζων τās Ρωμιαϊκές και άλλας αίρέσεις ως ίσιστήουσ με τήν αλήθειαν, άναγνωρίζων τόν Ρωμιαϊόν Άκρον Ποντήριον με όλην τήν δαιμονικήν άντεκκλησιαστικήν υπεργήφανσιν του. Καί προετοιμάζει με αυτοκτονικήν ταχύτητα και έπιπολιότητα, κατά τό παράδειγμα τού Βαπκανού, αύτήν τήν ιδικήν του λεγομένην "Μεγάλην Πανορθόδοξον Σύνοδον", όχι όμως σέ τό βασικόν ευαγγελικόν και άγιοπαράδοσιόν θέμα τής σωτηρίας τού άνθρώπου και τού κόσμου, αλλά με καθαρώς σχολαστικο-προτεσταντικήν θεματολογία. Τήν προετοιμάζει μάλιστα

δυνατόν συντομότερα σύγκληση τής Ιεράς Συνόδου τής Ιεραρχίας τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, γιά να εξετάσει και έρευνήσει τά άνωτέρω καυτά και φλέγοντα θέματα, πάντοτε υπό τό φώς τής Αγιογραφικής, Αγιοπατερικής και Ιεροκανονικής διδασκαλίας και παραδόσεως τής Ορθόδοξης Καθολικής Εκκλησίας, να λάβει καταδικαστική απόφαση εναντίον τού Οίκουμενισμού, όσο και τών άκολουθώντων, διδασκόντων και μεταλαμπαδεύόντων τήν παναιρεση αύτή, γιά να παύσουν τά σκανδαλα και ή σύγκληση κλήρου και λαού». Αλλά, δυστυχώς, ή ιστορικής σημασίας επί επιστολή ήχησε είς ώτα άρχιερέων, (έκτός ελαχίστων εξαίρεσέων), μη άκούοντων, άδρανούντων και μακαρίως καθευδόντων, ή είς ώτα άρχιερέων προωδούντων τήν αίρεση. Γι' αυτό και άπερρίριθη, όπως ήταν άνεμενόμενο, ώστε να έπαληθεθούν οι παρά πώνν αναφερθέντες προφητικοί λόγοι τού αγίου 'Ιουστίνου Πόππης.

Γενικά παρατηρήσεις και συμπεράσματα

Περιγράψαμε ήδη συντομικώς τήν μέχρι σήμερα πορεία τής πολυπόθητης και δικαίας υπό τών οίκουμενιστών προσδοκώμενης Αγίας και Μεγάλης Συνόδου και τίς έργώδεις και συντισμαμένες προσπάθειες γιά τήν πραγματοποίηση τής, πού συμπληρώσαν περίπου ένα αιώνα, και τά θα μπορούσαμε να τίς άντιπαρεβάλουμε με τίς προσπάθειες αναλόκωμήςους τού πύργου τής Βαβέλ, τής γνωστής Βιβλικής διηγήσεως. Περιγράψαμε άκόμη τόν οίκουμενιστικό χαρακτήρα τών «Συνεδρίων» και τών «Πανορθόδοξων» και «Προσυνοδικών Διασκέμειων» και άναφερθήκαμε στήν καθίστασή τους ως θεσμών στή ζωή τής Εκκλησίας, με ταυτόχρονη παραδεισώρση και υποβάθμιση τού Συνοδικού Θεσμού, ό όποίος έχει εύθετα άναγνωγή στήν άποστολική και άγιοπατερική παράδοση τής Ορθόδοξης. Αναφερθήκαμε στα οίκουμενιστικά κρητήρια έπιλογής των προσώπων, πού συμμετέχουν στίς «Συνεδριακές Διασκέμεις», στή θεματολογία τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου και στο ζήτημα τής έπισημής άναγνωρίσεως ως Οίκουμενικών Συνόδων τής Η' και τής Θ' Οίκουμενικής, ως «προπατατούμενων». Τέλος παραθέσαμε κρίσεις και άποψεις αγίων άνδρών τής εποχής μας, σχετικά με τή σύγκληση τής Αγίας και Μεγάλης Συνόδου.

Τό τελικό συμπέρασμα από όλα όσα έλέχθησαν γιά τήν προσδοκώμενη Αγία και Μεγάλη Σύνοδο είναι, *όπi τό όραμα και ό δικαστής πόθος τών οίκουμενιστών γιά τήν πραγματοποίηση τής κατέλιξε, τολάχιστον μέχρι σήμερα, σε δραματική άποτυχία.* Και ή δραματική αύτή άποτυχία δείχνει πλέον ξεκάθαρα, με τρόπο πού κανείς δέν μπορεί να άρνησθ, όπi ό Θεός δέν ελάνθονε τίς προσπάθειές τους, παρά τό γεγονός, όπi ήταν και μακροχρόνιες, και έργώδεις, και συντονισμένες! Και δέν ελάνθονε ό Θεός, όχι διότι θέλησε να καταρρήσιν τόν Συνοδικό Θεσμό στήν Εκκλησία Του, πού λειτουργεί σε επί αιώνες στήν εποχή τής βυζαντινής περιόδου, ούτε πάλι διότι δεν είναι αναγκαία ή σύγκληση μιας νέας Οίκουμενικής Συνόδου, πού θα ανακαλούσιν τήν Πίστη τής άποστολικής και άγιοπατερικής Εκκλησίας μας, θα άναμένουν τήν καταδική υπό άμετασπότην Πατισμού και τού Προτεσταντισμού και θα καταδικάζε επί πλέον όλες τίς νεοφανείς αίρέσεις, στίς όποιές άναφεθήκαμε προηγουμένως. Αλλά διότι, *οι προσπάθειες τών οίκουμενιστών οικοδομήθηκαν πάνω σε σαφρά οίκουμενιστικά θεμέλια. Διαποτίσθησαν έννοια από τήν αίρετική ιδεολογία και πρακτική τού Διαχριστιανικού και Διαθρησκιακού Οίκουμενισμού. Σπρήχθηκαν σε σχέδια και κανονισμός ένέες πρός τήν Ορθόδοξη Παράδοση και τούς Ιερούς Κανόνες. Προωθήθηκαν από πρόσωπα, πού υπήρξαν θερμοί διασώτες τής παραίστης Οίκουμενισμού, όρισμένα δε εξ αυτών, όπως οι Οίκουμενικοί Πατριάρχες Μελέτιος (Μεταξάκης) και Αθηνάργος (Σπύρου), υπήρξαν μέλη τής σατανικής τής Μασονίας, γεγονός πού προκαλεί φρίκη και μόνο στό άκουσμά! Μιας λοιπόν ό Θεός να εύλόγησι πιά τέτοια προσπάθεια;*

Κατακλείοντας τήν παρούσα μελέτη, έπαναλαμβάνουμε τήν προφητική ρήση τού 'Όσιου Πατρός 'Ιουστίνου τού Πόππης, *τήν άναφερόμενη στή σύγκληση Αγίας και Μεγάλης Συνόδου: «Η παρούσα στιγμή είναι ή πλέον ακατάλληλος είς τήν ιστορίαν τής Εκκλησίας μας».* Διότι όχι μόνο δέν υπάρχουν οι άναγκαίες προϋποθέσεις, αλλά και διότι εάν τυχόν επραγματισοιέτο μία τέτοια Σύνοδος, δέν θα ήταν τίποτε άλλο παρά μία αίρετική οίκουμενική ψευδοσύνοδος, χειρότερη και από εκείνη τής Φεράραςς - Φλουρεντίας, με συνέπεια ή Ορθόδοξη Εκκλησία να όδηγηθεί σε νέο σχίσμα, χειρότερο και από εκείνο τού παλαιομυροληντικού. Μελετώντας λοιπόν τίς παρακατέθηκες τών αγίων άνδρών τής εποχής μας, εξ φιλόδοξου ως κόρινθοβαδμού τού όρους τής άποστολικής και άγιοπατερικής παραδόσεως μας, και εξ προσευχόμενων στον Θεό να διασκορπισί τίς «βουλές» τής οίκουμενιστικής κακοδοξίας. Καλούμε δέν τόν πιστό λαό τού Θεού σε διαρκή έγπαρτήρηση και άγωνιστικότητα, ώστε εάν τελικά πραγματοποιηθεί και άποδεχθίθι όντως ψευδοσύνοδος, να μη τήν άποδεχθί.

Θεόδοσος Τύπος

‘Η όμορφότερη Πατρίδα τού κόσμου

Τού *Αρχιμ. Ιωαννίκιου Καηγουμένου*

Ι. Μ. Μεταρροφώσεως τού Σωτήρος, Σοχού

Είναι βέβαιο όπi γιά τήν όμολογία μας αύτή θα μάς κρίνουν και θα μάς κατακρίνουν οι γραικύλοι και οι ξενοδόχοι. Θα μάς περιγελάσουν οι «έξυπνότεροι». Θα μάς κατηγορήσουν οι κουλοτρυφάδες. Θα μάς πούν «παλιά μυαλά», καθυστερημένους, αισθητήρες, ρομαντικούς, σωβινιστές αύτοι πού είναι άπάτριδες ή δήθεν κοσμοπολίτες και νεοεποχίτες. Μά δέν θα «κιοτέψουμε» να τό πούμε κι άλλη μία φορά, πάλιν και πάλιν, και χίλις φορές να τό διαλαλήσουμε: «Η όμορφότερη πατρίδα τού κόσμου είναι ή πατρίδα μας, ή Ελλάδα. Δέν θα δειλιάσουμε να κηρύσσουμε παντού τήν άγάπη μας, τόν πόνο μας, τόν ένθουσιασμό μας γιά τήν Ελλάδα. Αύτή τήν πατρίδα πού κομμάτισαν με τά κομμάτια τους οι άσπληγχοι οι κομματοάρχεις και τήν έκαναν συντριμμία...»

Έάν Χριστιανοί άναπείθε όλο τόν κόσμο, όλους τούς λαούς τής γής, όπως προστάζει και τό Ιερό Ευαγγέλιο και ό Χριστός μας, όπως τό έβρισαν όλοι οι Άγιοι. Αλλά δέν θα παύσουμε να λέμε, μαζί με τόν ποιητή

‘Όλες τίς χώρες να σάς πώ, όλες τίς χώρες αγαπά, πού άκούσα και είδα. Αλλά καμιά τόσο πολύ, σάν τήν πατρίδα τήν καλή, σάν τή γλυκεία πατρίδα. Τής Οίκουμενής τά καλά, όσο κι άν είναι αύτά πολλά, μ' έζειν δέν τ' αλλάζω, μ' άν ή πατρίδα τ' άπειτή, από καμιά δύνατη, θυσία δέν τρομάζει.

(Γεώργιος Βιζυηνός)

Γατί 'ναι ή πατρίδα μας ή όμορφότερη τού κόσμου; Διότι είναι ή χώρα τού ήλιου. Γεμάτη φυσικό φώς και γεμάτη πνευματικό φώς. Ποιά άλλη χώρα έχει αστόν τών ήλιου, αύτό τό φώς; Ποιά άλλη χώρα έχει αύτό τό κλίμα, αύτή τήν άτμόσφαιρα, πού έπηρεάζει βαθεία τήν ψυχιστικήν στή, τήν ιδιοπροσωπία τού Ρωμιού;

‘Ηλιέ μου, έβγα ήλιέ μου, πού κάνει τό χωράφι και γεμίζει από χνούφι. (Ζαχαρίας Παπαντωνίου)

‘Η πατρίδα μας είναι διάδοκπα λουμένη στ ή θάλασσα, βασιμμένη στήν ωραία θάλασσα τής.

Μεσ' από κύματα σέ φός λουμένη, βγαίν' ή πατρίδα μου. ‘Ω τί χωρά! Έχει ή μουλιάνα μου με πεψμένη, θοορτί ή θάλασσα και λεγαρά.

Τρέξε στά πόδια τη! Απ' τ' άστρογάλι όλνην άνήνομη όδό ματιά.

Πές τίς πός μ' έφερές όπώσω πάλι, έστ, πού μ' έδωρες στήν ένεινεία.

(Αυριος. Προβελύγαος)

Γράφει ό Γρηγόριος Ξενόπουλος γιά τήν ‘Ελληνική Φύσι: «Αύτή ή ‘Ελληνική φύσις ή ήμερος και σχεδόν πτωχική είναι ή ωραιότερα τού κόσμου. Πώς; Διαι; Εξ Ελλάδος σοφός, άρχαιολόγος και συγκραφέας, ό όποίος πολλάκις έτεσκέφθη τήν Ελλάδα τό έξηγεί θαυμαστά... Είναι ή μοναδική διαίγεια τής ‘Ελληνικής άτμόσφαιρας, πού κανείς να διακρίνης τά πλέον άπομεικρυσμένα άντικείμενα... ‘Υπάρχουν ύψώματα από τά όποία ό θεατής ήμωρτέ να συλλάβη όλόκληρον τήν ‘Ελληνικήν χώραν. Να ίδθ βουνά άλπετάλληλα είς άτελείωτων βάθος... τά όποια συγχέοντα επί πλέον με τό κανούν τού ουρανού. ‘Επειτα κοιλάδες, πεδιάδες, ποταμούς, κόλπους, θαλάσσας, ακρωτήρια, νησιά, όλα ως επί άβάκος (—σαν σε τραπέζι)... Λοιπόν, παροίμιον θέαμα δέν άπαντά κανείς πουθενά. Και τά επί πλέον φημισμένα τοπία τής Ευρώπης —έξαρνα, τά πολυβούλτητα έλβετικά και ιταλικά— είναι σχετικώς περιωρισμένα... Απεναντίας εδώ είς τήν Ελλάδα οι όρκοί τους είναι πάντοτε άνοικτοί, ή όρική άκτις άπερίσφιχτος...»

Αλλά ή δεία τής πατρίδας μας είναι ή Παράδοση, ό Πολιτισμός τής —πνευματικός και λαϊκός πολιτισμός, ό λαός τής. «Ποιά άλλη φυλή γράφει ό Γ. Κόντογλου— στίσιες τού ζωής τής με τέτοια άμείριστα λουλούδια; Σε ποιά χώρα τραγουδούσανε και ψέλνανε όλοι, από τόν μικρόν ως τόν μεγάλον; Πού τεχνουργούσαν, σάν με κάποιο κοφερό σμιλάρι τέτοια τραγούδια παλληκαρίσια, τέτοια έρωτικά, τέτοια ναυουρίσματα, τέτοια μοιρολόγια πού να ραγίζει ή νήσ από τήν πίκρα; Πουθενά!...»

Χαρά σ' έσέ, χώρα λευκή και χώρα έντυχημένη! Καμιά χώρα σ' όλη τή γή, καμιά στήν οίκουμενη δέν ήγρε τέτοιο φιλικό σάν τό δικό μου μάτι...

(Κωστής Παλαμάς)

Δέν υπερβάλλουμε. Δέν βρισκόμαστε έξω από τήν πραγματικότητα. Κι ούτε είναι μόνο δική μας αντίληψη. Είναι διατυπωμένο από κάθε σκεπτόμενο και λόγιον άνθρωπον τών γραμμάτων και τών τεχνών όπi είναι ή πατρίδα τής Ποίησης, ή πατρίδα τού μέτρου και τού κλάδους, ή πατρίδα τών ‘Επιστημών, ή πατρίδα τής Δημοκρατίας. Γράφει ό Γερμανός ποιητής και συγγραφέας Φρειδερίκος Σίλερ:

«Όπου γυρίζω τήν σκέψη μου, όπου καί

να σπείρω τήν ψυχή μου μπροστά μου σέ βίεπτα, σέ βόσκω. Τέχνη λεγαρά, Ποίηση, Θεάτρο, Αρχαεολογία! Έστ μπροστά μου πύλεις και άεσπείραστος. Έπιστομή άνόστης! Μαθηματικά, Φιλοσοφία, Ιατρική, κορυφαίες και άνυπερβλήτες. Για Δημοκρατία διγώ, Ιστονομία και Ισότητα, έστ μπροστά μου, Έλλάνα... άσυν- αγώνιστος και άνεπιστάσιτος...».

‘Η πατρίδα μας είναι ή χώρα τού ήρωισμού, γή ήρώων, μάνας ήρώων. Κι αύτό με μία παρζόσμια διαίστοση: Ότι οι ήρώες πολεμούν σάν Έλληνες!...

...Στή μαχηκήν πατρίδα μου έχει έννοια και χάρι τό ταπεινότερο δέντρο, τό πιο φτωγό χωράφι, στούς κλώνους τής άμυγδαλιάς σμύγον άνθροι και χιώνια και φέρονται τήν άνοιξη γοργά τά χελιδόνια.

(Γ. Δροσίνη)

Ποιός τόπος έχει τέτοια υπέροχη ‘Ιστορία; Ποιά γυναιά τού πλανήτη έχει τέτοια όμορφη και πλούσια Γλώσσα; Γι' αυτό λίσσασαν όλοι οι δαίμονες να δολοφονήσουν τήν ‘Ιστορία μας, να καρπομηήσουν τήν Γλώσσα μας.

‘Όλα πατρίδα μου! Κι αύτά να έξείναι, και ΚΑΠΙ, πούχομε μεσ' στήν καρδιά και λάμψη άόκητο σάν ήλιου άνάπη και κράζει μέσα μας: Έμπρός παιδιά!

(Ι. Πολέμης)

Αύτό τό «κάπι» είναι τό μεγαλύτερο διαμάντι τής Ρωμιοσύνης, τό Φώς, ό ‘Ηλιος, ή Δόξα τής. Είναι ή Ορθοδοξία τής. Δέν θα τό κρύψουμε. ‘Η πατρίδα μας είναι ή πατρίδα τής Ορθόδοξίας. Εδώ «ή δόξα τού Χριστού». Εδώ, στό «σκεύος τής εκλογής των λαών», τό σκεύος εκλογής: ό Άπόστολος Παύλος.

Εδώ ή κιβωτός τής ‘Ορθοδόξιας, ή Ρωμιοσύνη, τό Βυζάντιο. Εδώ ή Καινή Διαθήκη τής Πίστεως, γραμμένη στα έλληνικά όλόσμη. Εδώ ή Θεολογία, ή Μουσική, ή ‘Υμνολογία, ό ‘Ελληνικός λόγος στή υπηρεσία τού Υιού και Λόγου τού Θεού, στή δόξα τής Αγίας Τριάδος. Εδώ ή Τέχνη τού υπεράβιπτου, τού συμβολισμού τής Αναστάσεως, τής Αθανασίαότης, τής Βασιλείας τού Θεού. Εδώ οι αγιοι Πατέρες, εδώ ή χώρα τών αγίων.

Στό τελευταίο βιβλίο του «Άν υπάρχει γή θέλω να ζήσω» πού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ.κ. Νικολάου στόν έπιλόγο τού άναφέρουμεν τά εξής όρισμοίσινα: «...Βρήκαμε στα διάφορα όμορφα μέρη τού κόσμου και στα ένδιάμεσα πέρασα από τά Κύπρη, τή Σάμο, τή Πάρο, τήν Πάτμο, τό Αγανθονήσι, τήν Σαντορίνη... Σε τόσο καταπληκτική θάλασσα χώρα ζούμι Απίθανες εναλλαγές τού τοπίου, καταγάλανα νερά, πεντακόχρους ουράνους, ήλιόλουστες μέρες, σπέντες γεύσεις και μυρωδιές, άπερίγραπτη λαογραφία, καρδιακές συνηθειες, μοναδική ιστορία, εικόνες πραγματικό πίνακες, και πολλοίμως γεμάτες ουσία, ένα άληθινό θαύμα. Γιατί αύτός ό τόπος να μη είναι ό καλύτερος τού κόσμου γιά να ζήσει κανείς...».

...Πώς μπορεί αύτός ό τόπος να περνάει κρίση... Πώς γίνεται σέ αυτόν τόν τόπο πού διακονικά διεκδικήθηκε ό Θεός και πληθωρικά έκφράσθηκε ή παρρησία Του, σήμερα να ρωτουμε πού είναι ό Θεός... ‘Η Ελλάδα είναι μόνο χώρα φυσικό κάλλους και όμορφης. Είναι κυρίως χώρα πού φιλοξένησε και έξέφρασε τήν αλήθεια. Τον έδεξε τόν Θεό και τόν έζησε...»

‘Υπάρχει στα παρελόν και διαπιστώνεσ όπi ή άναζήτηση τού Θεού φηγάει ένα Παρθεώνα... Τό κунήγι τής ζωής μαζί τού δημιουργεί σέ μετανεστευμένους χρόνους ένα Άγιον ‘Όρος ή χιλιάδες βυζαντινά και άλλα άριστουργηματικά μνημεία. ‘Η άνάγκη να χαρούν οι άνθρωποι τήν παρρησία Του γεμίζει τόν τόπο μας με ζωκλήσια, με εκκλησιαστικά πονητήρια και γιορτές. ‘Η έμπειρία τής κοινωνίας Του γεννά θεολογικές αναβασίες, όπου ή καρδιά ξεπερνάει τίς διαισθητικότητας τού πού και εισέρχεται στή θέα τών μη όρωμένων. ‘Η έπιθυμία τής δοξολογίας Του έκφράζεται με μία γλώσσα πραγματικά θεική, πού ή καρβεία, ή πιαστικότητα και ή ποιητικότητα τής είναι ό,τι καλύτερο άνθρώπινως, γιά να περιγραφεί τό άπρόσιτο μυστήριο τού Θεού...

‘Όλο αύτό είναι ή ιστορία μας, ό πολιτισμός μας, ή ταυτότητα μας, τή νοηδία μας, ή άνάσα μας, ή ζωή μας. Με μία λέξη ή πίστη μας. Σήμερα χάσαμε τή γλώσσα μας, μμημήκαμε τό λίγο, μόνο και μόνο έπειδή είναι ξένο, προσβάλαμε τό πολύ γιά τόν άπλό λόγο όπi τό κληρονόμησαμε, στερήθηκεμ τή δική μας γνώση, κάναμε συνήθεια τό παράξενο, φτώχνην ή λογική μας... Έποχή με πολιτειακή γμυστική άλλα χωρίς σοφία. Ανίκαν να γεννά πνεύμα και πολιτισμό, άνίκαν να μμημεί το καλό. Έξοδικεμμένον στό άσύνετο γκέμισμα...»

Πόσος πόνος να βλάττει τα νιάτα τής πατρίδας σού δοκίμας τόν έαυτό της, να θαμπώνονται από τή μάταιη ύψη, να έγκαταλείπουν τήν πατρίδα. ‘Όσο φτωχί κι άν είναι. Ποιά όλη ησυχία κι άν είναι. Είναι όμως πλούσια σε πνεύμα, σε πίστη, σε αλήθεια ζωής. Ποιά τής ‘Ελλάδος παιδιά... πέρα κι στα ξένα πάρτε κρόνο λίγο χύμα, χύμα έλληνικό».

Ο Άγιος Έπίκτητος ό θαυματουργός

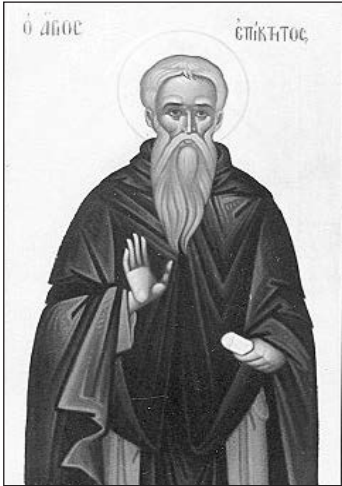
Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΤΕΛΕΙΤΑΙ ΤΗ: ΙΒ΄ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Γράφει ό Αρχιμ. π. Κυρίλλος Κεφαλόπουλος

ροφόρους τής Δευτέρας Σταυροφορίας και να πορευθώνν στους Αγίους Τόπους. Αύτή είναι ή κρατούσα έξήγησι.

Μία τέτοια έξήγησι περί ‘‘Αλαμάνων’’ έκ Γερμανίας Αγίων είναι τού- λαχιστον παράδοξη. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μόρφου κκ. Νεόφυτος επεχείρησε να διερρυνήσει αύτό τό όντως παράδοξο, και προέτεινε μία περισσότερη εύλογη και τεκμηριωμένη έκδοχή περί τής προελεύσεως τών Τριακοσίων Αγίων, και συνεπώς και τού Αγίου Έπίκτητου, πού μάς ένδιαφέρει συγκεκριμένως.

Σε εισήγησιν τού στο Α' Διεθνές Συνέδριο Κυπριακής Αγιολογίας, πού πραγματοποιήθηκε στίς 9-12

Δεκεμβρίου 2012 στο Παράλιμνι, στα πλαίσια των δράσεων τής Πολιτιστικής Ακαδημίας ‘‘Αγιος Ευφράσιος’’, με θέμα: ‘‘Μικρά Ασία- Σημειολογία τών Κυπρίων’’, και άνιρνήθη στήν έπίσημον ίστοσελίδα τής Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου [www.immorfou.org.cy], ύποστηρίχθη βασίμως όπi οι Τριακοσίοι ‘‘Αλαμάνοι Άγιοι’’ δέν έχουν σχέση με τήν Γερμανία, αλλά προήρχοντο από τήν Συρία, και συγκεκριμένως από τό λεγόμενο Αμαγός ‘Όρος, πού άποτελεί φυσικό όριο μεταξύ Συρίας και Τουρκίας, έκτείνουμένης ότικής τής Ανωγειας και άνατολικώς τής Άλεξανδρέτας.

‘Η όνομασία Αμαγός ‘Όρος είναι έλληνική. Στή ίδια περιοχή ευρίσκετο ή πόλη Γερμανικεία, όπως τήν άποκαλούσαν οι Ρωμαίοι. Στους βυζαντινούς χρόνους ή όροσειρά αύτή υπήρξε μεγάλο πνευματικό και μοναστικό κέντρο, μέχρι και τόν 13ον αιώ, με πλήθος μοναγών, άσκητών και μοναστηρίων. Στά άρραβιά, προφερέται ‘‘ά Αμαγός’’, πού πολύ εύκολα μπορεί να εκληφθεί όταν άκούεσαι και ως μία λέξη, ‘‘αλαμάνος’’. Οι Βυζαντινοί άλλα και οι Άραβες τό άποκαλούν έπίσης και ως ‘‘Μαύρο ‘Όρος’’, λόγω τού χρώματός του.

Οι σχετικές έπισημάνσεις τού Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου κκ. Νεοφύτου, εάν έξετασθούν σε συνδυασμό με τήν μαρτυρία τού ‘‘Χρονικού τού Λεοντίου Μαχαίρα, πού όμιλει περί προελεύσεως τών Τριακοσίων Αγίων έκ Παλαιστίνης και ουδεμμία άναφορά έχει στήν Αλαμανία (=Γερμανία), προσδίδει στό όλον ζήτημα τίς προελεύσεις και τής ταυτότητάς των Αγίων μία νέα διάσταση. Είναι λογικότερον να άποδεχθούμε όπi οι ‘‘Αλαμάνοι Άγιοι’’ προέρχονται από τόν οικείο χώρο τής Ορθόδοξης Ανατολής, από τήν περιοχή τού Αλαμάνου ‘Όρους, παρά από τήν μακρινή Γερμανία και τήν Δυτική Ευρώπη.

Μετά αύτήν τήν ουσιαστική διερρύνση γιά τήν καταγωγή και προέλευση τών ‘‘Αλαμάνων Αγίων’’, επανερχόμενος στόν Άγιον Έπίκτητον, ό ‘Άγιος άρχικώς διέμενε σέ ένα έρμηκό μέρος, και άργότερα έγκατέβηκε σέ μία σπηλιά, όπου και διγχε αύτόρητο πνευματικό και άσκητικό βίο, έπιδοθείς στήν προσευχή, τήν νηστεία, τήν μελέτη και τήν άσκησι.

Μετά αύτήν τήν ουσιαστική διερρύνση γιά τήν καταγωγή και προέλευση τών ‘‘Αλαμάνων Αγίων’’, επανερχόμενος στόν Άγιον Έπίκτητον, ό ‘Άγιος άρχικώς διέμενε σέ ένα έρμηκό μέρος, και άργότερα έγκατέβηκε σέ μία σπηλιά, όπου και διγχε αύτόρητο πνευματικό και άσκητικό βίο, έπιδοθείς στήν προσευχή, τήν νηστεία, τήν μελέτη και τήν άσκησι.

‘Ο Άγιος Έπίκτητος έγκατέλειπε τόν κόσμο και τά φρονήματα αύτού, έμφορομένους από θεία όάπη τού τόν Σωτήρα Χριστόν. Τού Όποίου τά βήματα θέλησε να ακολουθήσει. Επέτιθέσθον να ζήσει τήν μοναχική ζωή, τόν άγγελικό βίο. Μέσα από τήν άσκησι και τήν προσευχή, ό Άγιος έπέτυχε να νεκρώσει τά πάθη, και να ζει όλοψυχως κατά Χριστόν. Αρνήθηκε όσα προσφέρει ό κόσμος, γιά να καταστεί οικείος και φίλος Θεού, μέτοχος και κοινωνός των ουράνιων αγαθών. ‘Η χάρις τού Θεού έθαυμάστων τόν Άγιο και τόν πλήρωσε με θεία χάρισματα.

Μέσα από τήν άσκησι και τήν προσευχή, ό Άγιος καθυπέταξε τά θελήματά τής σαρκός και άνεδείχθη όχημα τής χάριτος. Ο νοός και ή διάνοια τού καθαραιώθηκαν, έφθασαν στο στάδιο τής καθάρσεως και τού θείου φωτισμού. ‘Ο Άγιος άνεδείχθη σκεύος εκλογής και κατοικητήριο τού Αγίου Πνεύματος.

Καθημερινώς άγωνιζόμενος στήν σπηλιά του, ό Άγιος Έπίκτητος βίωνει τήν αλήθην χριστιανική ζωή, γεύεται τήν γλυκύτητα τού πνευματικού βίου. Ο νοός και ή διάνοια τού καταγράφονται από τόν φωτισμό τού Αγίου Πνεύματος.

Μέσα από τήν ενάρετη ζωή και τήν ευαγγελική βιοτή, ό Άγιος Έπίκτητος άνεδείχθη έπίγειος άγγελος, καθάρος στήν ψυχή. Επέλεξε να βαδίσει τήν στενή και τεθλιμμένη όδό, έπέλεξε τήν αλήθην σοφία και τήν γνήσια θεοφιλή ζωή. Μέσα από τά άσκητικά του παλαιώματα,

έφθασε στήν κάθαρση και τήν θέωση. Ο βίος και τά τά θεία χάρισματα πού πλούσιώς του χορήγησε ό Θεός, κατέστησαν τόν Άγιο φαινιό άστέρα, τού όποίου τό φώς τής αγιότητας διαλέμει παντού.

Ζώντας βίο άσκητικό και κατακοσμούμενος από τήν θεοειδή άρετή τής ταπεινώσεως, καταπρόψασε τίς παγίδες τού πονηρού και έδοξάσθη από τόν Θεό.

‘Η φήμη τής αγιότητος τού Αγίου Έπίκτητου διεδόθη σέ όλόκληρη τήν Κύπρο, και πλήρη πιστών συνέρραν γιά να τόν γνωρίσουν, να διαδοχθών από αύτόν, να άκούσουν λόγους πνευματικούς και παρηγορητικούς, και να λάβουν τήν εύλογία του, άλλα και να θεραπευθών από τών νόσων αύτών.

‘Η χάρις τού Αγίου Πνεύματος είχε έπισκιάσει τόν Άγιο Έπίκτητο, και ό Θεός τού χάρισε πλούσιες πνευματικές δωρεές άλλα και τό χάρισμα τής θαυματουργίας και τής θεραπείας. Οι άνθρωποι πού συνέρραν πλήσιον τού, έζητούσαν τήν εύλογία και τήν προστασία τού Αγίου, και διά τών αγίων πρεσβείων του, να εύρουν έκπλήρωση τών αιτημάτων αύτών.

‘Ο Άγιος Έπίκτητος, όπως άναφέρεται στο άπολυτικό του, άνεδείχθη οικιστής τής έρήμης και έν σώματι Άγγελος. Μέσα από τήν νηστεία, τήν άγρυπνία, και τήν προσευχή, έλαβε ουράνια χαρίσματα, και θαυματουργώς άνεδείχθη, ώστε να θεραπεύει τούς νοσούντας και να γαληνεύει τίς ψυχές των προσερχόντων είς αύτόν.

‘Η σπηλιά πού άπέτελεσε τό άσκητήριο τού Αγίου Έπίκτητου, σφίξις έως όσμερον. Στην σπηλιά κατέχευται κάποιος από μία μικρή κυκλική σκάλα. Εκεί, ύπάρχει και ή πηγή- άγίασμα τού Αγίου Έπίκτητου, πού όμως όσμερον έχει στερέψει. Μέσα στην σπηλιά διακρίνεται τό πέτρινο κρεβάτι τού Αγίου και μία μεγάλη πέτρα πού χρησιμοποίη

Ἡ πατρική καί πανσθενουργός θεία Πρόνοια*

1. Εἰσαγωγή

Συχνά στὴν ζωὴ μας, ἰδίως σὲ περιπτώσεις δοκιμασιῶν καὶ περιπεισιῶν, ἀναδύεται ἀπὸ μέσα μας τὸ ἐρώτημα γιὰ τὴν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὲς πεπτώσεις καταστροφικῶν φυσικῶν φαινομένων, ὅπως σεισμῶν καὶ καὶ θαύμα ἐνταί. Καὶ τότε προβληματίζονται κάποιοι ἄνθρωποι γιὰ τὸ ἂν ὑπάρχει κάποια συγκρατητικὴ καὶ κυβερνητικὴ δύναμι τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ σύμπαν καὶ τὴν γῆ.

Ἄς δοῦμε τί διδάσκει ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας γιὰ τὴν θεία πρόνοια ἀκολουθώνταςː

«Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰ πλεμέλεις ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Συγκρίνεται πάντοτε τὴν καρδίᾳ μας, ἀναπαύει τὸ πνεῦμα, μᾶς δίνει θάρρος καὶ δύναμι στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς»².

2. Θεολογικὴ προσέγγιγσις

α. Ἡ λέξις πρόνοια εἶναι ἀρχαιοελληνική καὶ σημαίνει τὴν φροντίδα καὶ μέριμνα γιὰ κάτι. «Εἶναι δὲ πρὸς τιμὴν τῶν Ἑλλήνων ὅτι αὐτοὶ πρῶτοι ἐπενόησαν τὸν ὄρο 'θεία πρόνοια', γιὰ νὰ δηλώσωσι τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν κόσμ»³.

«Ἡ θεία πρόνοια εἶναι ἡ στοργικὴ ἐκείνη ἐνέργεια καὶ φροντίδα, μὲ τὴν ὁποία ὁ Θεὸς συντηρεῖ ὅλα τὰ δημιουργήματά του καὶ κατευθύνει τὸ καθένα στὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ, τὴν ὁποῖο τὸ δημιούργησ»⁴. Κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνόː «Πρόνοια ἰσχυρὸν ἐστὶν ἐκ Θεοῦ εἰς τὰ ὄντα γινόμενη ἐπιμέλεια. Καὶ πάλινː Πρόνοια ἐστὶ βούλησις Θεοῦ, δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν προσηφονορ διεξαγωγὴν λαμβάνει»⁵.

Ἡ πρόνοια εἶναι κοινὴ ἐνέργεια τῆς Ἁγίας Τριάδοςː «Πᾶσα προπονητικὴ θεία ἐνέργεια, ἔχουσα ὡς δέκτην εἴτε τὴν αἰσθητήν, εἴτε τὴν ἀπεισθητήν κτίσιμ, δηλαδὴ τὸν ἀγγελικὸν κόσμον, εἶναι μία, συντελομένη καὶ ἐπιτυγχανομένη ὑπὸ τῆς ἁγίας Τριάδος, ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἡ συντηρητικὴ καὶ κυβερνητικὴ αὕτη ἐνέργεια, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἐπιτελεῖται καὶ ὑπὸ τῶν τριῶν θείων ὑποστάσεων δὲν εἶναι τριπλῆ, δὲν χωρίζεται, βάσει τοῦ ὁρίσμου τὸν ἐνεργούντων προσώπων, ἀλλ' εἶναι μία, βάσει τῆς κατ' οὐσίαν ταυτίτητος αὐτῶν»⁶.

Ἡ πρόνοια εἶναι ἰδιότης τοῦ ποιητοῦ Θεοῦ. «Ἀνάγκη γάρ τὸν αὐτὸν εἶναι ποιητὴν τῶν ὄντων καὶ προνοητὴνː οὐτε γὰρ πρέπει οὐτε ἀκούθων ἄλλων μὲν ποιητὴν εἶναι τῶν ὄντων, ἄλλων δὲ προνοητὴνː οὕτω γὰρ ἂν ἀσθενεία πρόνοιος εἰσὶν ἀμφότεροι, ὁ μὲν τὸ ποιεῖν, ὁ δὲ τὸ προνοεῖν. Ὁ Θεὸς τοῖνυν ἐστὶν ὁ τε ποιητὴς καὶ προνοητής, ὁ ποιητικὴ δὲ αὐτοῦ δύναμις καὶ ἡ συνεκτικὴ καὶ ἡ προνοητικὴ ἡ ἀγαθὴ αὐτοῦ θελήσις ἔστιν»⁷.

β. Κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνό ἔχομε διάφορα ἐξήματα μορφῆς τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ σύμπαν καὶ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Μᾶς διδάσκει σχετικῶςː «Τῆς δὲ προνοίας τὰ μὲν κατ' εὐδοκίαν ἐστὶ, τὰ δὲ κατ' ἀναγκήσινː Κατ' εὐδοκίαν μὲν, ὅσα ἀνατηρήτως εἰσὶν ἀγαθὰ, κατὰ συγχρησιν δὲ εἶδη πολλά. Συγχρηεῖ γὰρ πολάνκις καὶ τὸν δικαῖον περιπεσιεὶ συμφορᾶς, ἵνα τὴν ἐν αὐτῷ λαθῶσθαι ἀρετὴν δεῖξῃ τοῖς ἄλλοις ὡς ἐπὶ τοῦ ἰώβ»⁸. Ἡ θεία πρόνοια, δηλ. διακρίνεται σὲ κατ' εὐδοκίαν καὶ σὲ κατ' ἀνάγκην τοῦ Θεοῦ, σὲ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ καὶ σὲ πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνέχεται νὰ γίνων.

Μορφὴ προνοίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο εἶναι καὶ ἡ θεία ἐγκατάλειψις. Πάλι μᾶς διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνόςː «Τῆς δὲ ἐγκαταλείψεως εἰσὶν εἶδη δύοː ἐστὶ γὰρ ἐγκατάλειψις οἰκονομικὴ καὶ παιδευτικὴ καὶ ἐστὶν ἐγκατάλειψις τελεικὴ ἀπογνωστικὴ. Οἰκονομικὴ καὶ παιδευτικὴ ἡ πρὸς διόρθωσιν καὶ σωτηρίαν καὶ δόξαν τοῦ πάσχοντος γινόμενη ἢ καὶ πρὸς ἀλόνωσιν ἡλίου καὶ μίσσην ἢ καὶ πρὸς δόξαν Θεοῦː ἡ δὲ τελεία ἐγκατάλειψις, ὅτε τοῦ Θεοῦ πάντα πρὸς σωτηρίαν πεπονηκότος ἀνεπαίσθητοί καὶ ἀντιπρεῦστοι, μᾶλλον δὲ ἀνιάτος ἐκείσεσι προσθέσεως διαμεινὴ ὁ ἀνθρώποςː τότε παραδίδωται εἰς τελείαν ἀπώλειαν ὡς ὁ ἰούδας. Φεῖσεται ἡμῶν ὁ Θεὸς καὶ ἐξελεῖται τῆς τοιαύτης ἐγκαταλείψεως»⁹.

Ἀλλῃ διάκρισις τῆς θείας προνοίας εἶναι σὲ συντηρητικὴ καὶ κυβερνητικὴ τῆς κτίσεως ἐνέργεια.

γ. Περιεχόμενο τῆς θείας προνοίας πρὸς τὸ σύμπαν εἶναι κατὰ πρῶτον ἡ συντήρησις τοῦ κόσμου. Ἡ συντηρητικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ συνυπαρχίζει μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς κτίσεωςː «Εἰ γὰρ λέγοι τις, ὅτι κατὰ τὴν εἰς ἀρχῆς γένεσιν εἰρμῷ προβαίνει τὸ πρᾶγμα, τοῦτο ἂν εἰς λέγων, ὅτι τῇ κτίσει συνυπαρχει πάντως ἡ πρόνοια. Τὸ γὰρ εἰρμῷ προβαίνειν τὸ κτισθῆν, ὅληοί τῇ κτίσει συγκαταβεβλήσθαι τὴν πρόνοιαν. Προνοίας γάρ ἡ μετὰ τὴν κτίσιν διεξαγωγὴ τῶν ὄντωνː καὶ οὕτω οὐδὲν ἂν ἄλλο λέγοι, ἢ τὸν αὐτὸν εἶναι ποιητὴν ἅμα καὶ προνοητὴν τῶν ὄντων»¹⁰. Ὁ Θεὸς ὡς Δημιουργὸς καὶ Ποιητὴς τοῦ σῦμπαντος κόσμου εἶναι συγχρόνως καὶ ὁ συντηρὴς τοῦ. Τὸ σύμπαν συντηρεῖται καὶ διατηρεῖται στὴν ὑπαρξὶ μείσω τῶν ἀκτίστων θείων ἐνεργειῶν, μέσω τῆς συντηρητικῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτό. Ὅπως γράφεται καὶ στοὺς Ψαλμοίː «ἀνανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσι καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν» (Ψαλμ. 103ː 29).

Κατὰ τὴν ἀπομὶ συγχρόνων θεολόγωνː «πρόνοια τοῦ Θεοῦ, λοιπόν,

εἶναι ἡ ἀπαύστη παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴν κτίση καὶ στὴν ἱστορία, τὸ συνεχές κτίσιμό τοῦ κόσμου, ἡ ἀκατάληκτὴ πορεία σὲ μελλοντικούς ὁρίζοντες ἐν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐξάλλου ἡ πρόνοια εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴ θαυματουργικὴ θεία παρουσία. Πρόνοια καὶ θαῦμα εἶναι, κατὰ περιεχόμενο ζωῆς, πάντοτε, ἐννοίεσι ταυτόσημες»¹¹.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐνυπαρχίζει ὡς φυσικός νόμος στὰ δημιουργήματα. Διδάσκει ὁ ἅγιος Βασίλειος σχετικῶςː «Ὁρᾷς τὴν θεῖαν διάταξιν πάντα πληρούσαν, καὶ διὰ τῶν μικροτάτων διήκουσαν. Ἰχθύς οὐκ ἀντιλέγει νόμῳ Θεοῦ, καὶ ἄνθρωπος σωτηρίαν διαγινάσκων οὐκ ἀνεχόμεθα. Μὴ καταφρόνη τῶν ἰχθύων, ἐπειδὴ ἄρωνα καὶ ἁλῶνα παντελώς, ἀλλὰ φοβοῦ μὴ καὶ τοῦτων ἀλoγώτερος ἦς, τῇ διαταγῇ τοῦ κτίσαντος ἀντιστάμενος. Ἄκουε τῶν ἰχθύων μονονοχὺ φωνῆν ἀφέντων δι' ὧν ποιοῦσιν, ὅτι εἰς διαίμονα τοῦ γένους τὴν μακρὰν ταύτην ἀποδημίαν στελλόμεθα. Οὐκ ἔχουσιν ἴδιον λόγον, ἔχουσι δὲ τὸν τῆς φύσεως νόμον ἰσχυρῶς ἐνδρυσμένον, καὶ τὸ πρακτεῖον ὑποδεκνύνται»¹². Μέσω τῶν φυσικῶν νόμων συντηρεῖται καὶ διατηρεῖται στὴν ὑπαρξὶ καὶ στὴν τάξὶ τὸ σύνολο τῶν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ.

δ. Ἀκόμῃ, μὲ τὴν πρόνοια τοῦ Ὁ Τριδικοῦ Θεοῦ κυβερνᾶ τὸ σύμπαν, τὸ ὁποῖο ἔχει δημιουργήσῃ. «Ἡ διακρατορὶα τῶν κόσμων, τοῦ Θεοῦ πρόνοια ἐστὶ. Καὶ οὐκ ἐστὶ τόπος οὐδεὶς ἐρημὸς τῆς προνοίας. Πρόνοια δὲ ἐστίν, αὐτοτελὴς λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ τυπωτικός τῆς εἰς τὸν κόσμον ἐρχομένης ὕλης καὶ δημιουργὸς καὶ τεκνίτης τῶν γινόμενων ἀπάντων. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τὴν ὕλην διακοσμεῖσθαι χωρὶς τῆς διακριτικῆς δυνάμεως τοῦ λόγου, ὃς ἐστὶν εἰκὼν καὶ σοφία καὶ πρόνοια τοῦ Θεοῦ»¹³.

Γι' αὐτὸ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἀφορᾷ ὁλόκληρο τὴν κτίσιː «Προνοεῖ δὲ ὁ Θεὸς πάσης τῆς κτίσεως καὶ διὰ πάσης τῆς κτίσεως εὐεργετῶν καὶ παιδεύων καὶ δι' αὐτῶν πολλάνκις τῶν δαιμόνων ὡς ἐπὶ τοῦ ἰώβ καὶ τῶν χοίρων»¹⁴.

Ἡ κυβερνητικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, φανερωμένη, κατὰ τὸν ἅγιο Βασίλειο, καὶ στὴν ἀναπαραγωγικὴ ικανότητα τῶν ὄντωνː «Τὰ εὐαλωτότερα τῶν ζώων, πολυπλουνώτερα. Διὰ τοῦτο πολυτόκοι λαγοὶ καὶ αἰγὲς ἄγριοι, καὶ πρόβατα ἄγρια διδμοτόκα, ἵνα μὴ ἐπιπέτῃ τὸ νέος ὑπὸ τῶν αἰσθηρῶν ἑκδπαπνόμενον. Τὰ δὲ φαρτικά τῶν ἄλλων, ὀλισκοτά. Ὅθεν λέοντος ἐνὸς μόλις ἡ λέαινα μήτηρ γίνεταί»¹⁵.

ε. Ἐκεῖ, ὅμως, ὅπου φαίνεται εὐκρινέστερα ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος, ὡς κορωνὴ τῆς ἐπὶ γῆς δημιουργίας καὶ ὡς τὸ ἀντιπρόσωπο δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, λαμβάνει ἡ πρόνοια τῆς ἐνεργείας καὶ τὰ δῶρα τῆς θείας προνοίας. Αὐτὸ τὸ μαρτυροῦν ἡ Π.Δ., ἡ Κ.Δ. τὰ πατερικὰ κείμενα, καθὼς καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν πιστῶν καὶ τῶν ἁγίων ὁλων τῶν ἐποχῶν.

Ἐπὶ παραδείγματι στὴν Π.Δ.ː «Ἡ θεία πρόνοια μὲ ἀγγέλους προσταεῖ τὸν Λὼτ στὴ γῆ τῶν Σοδόμων καὶ Γομορρᾶς, σῶζει τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς φοινικῆς μαγίας τῶν ἀδελφῶν του καὶ τὸν κάνει δευτέρω βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου. Ἐλευθερώνει τοὺς Ἰσραηλῆτες ἀπὸ τὴν τυραννία τῶν Φαραὼ καὶ τοὺς ἐγκαθίστει ἀνετάδες στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας»¹⁶.

Ἀνάλογες μαρτυρίεσι ἔχομε καὶ στὴν Κ.Δ. μὲ χαρακτηριστικὰ τὰ κείμενα ὅτι ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει νὰ ἀποδιώξωμε τὴν ἀγωνιώδη βιωτικὴ μέριμνα, βλέποντες τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τῆς πολλῆς μαρτυρίεσι τῶν ἁγίων Πατέρων ἀναφέρουμε τὴν διδασκαλία τοῦ ἁγίου Δωροθέουː «Καλὸν ἐστίν, ἀδελφοί, καθὼς αἰε λέγω ὑμῖν, ἕκαστον πρᾶγμα ἐπὶ τὸν Θεὸν ἀναγνῆν καὶ λέγειν ὅτι οὐδὲν ἐκτός τοῦ Θεοῦ γίνεται ἀλλὰ πάντως οὕτως οἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλὸν ἐστὶ καὶ συμφέρον, καὶ οὕτως ἐποίησε, κἂν ἔχη ἐξώθεν ἀπὴν πινὰ τὸ πρᾶγμα ... Ἐλὼν τὸ ἀκριβέστερον καὶ ωφέλιμωτερον τοῦτο μᾶλλον ἐστίν, ὅτι οὕτως οἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι συμφέρει τῇ ψυχῇ μου, καὶ οὕτως ἐγένετοː οὐδὲν γὰρ ἐστίν ὦν ποιεῖ ὁ Θεός, ὅτι οὐκ ἐστὶ καλὸν, ἀλλὰ πάντα καλὰ καὶ καλὰ λαόν. Οὐ δεῖ οὖν ἀβυθεῖν τινα εἰς τὴν συμβαίνουσιν, ἀλλὰ πάντα, ὡς ἔπον, ἐπὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ἀναφένειν καὶ ἀναπαύεσθαι»¹⁷. Καὶ τινεῖς ὁ ἴδιοςː «πάντα προνοία Θεοῦ γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον ἐκάστου»¹⁸ καὶ «οὐδὲν ἔχωμεν ἄνευ τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ γενέσθαι ἡμῖν»¹⁹.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι πολυμήχανος καὶ εὐμήχανος. «Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς πολλοὶ εἰσὶν οἱ τρόποι τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας καὶ μῆτε λόγῳ ἐρμηνευθῆναι μῆτε γὺ περιληφθῆναι δυνάμενον»²⁰. Ἐκδηλώσει μὲ πολλούς καὶ ποικίλους τρόπους, οἱ ὁποῖοι ἀποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Τριδικοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα.

στ. Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ σχετίζεται καὶ συνδέεται μὲ αὐτό, τὸ ὁποῖο ὀνομάζεται προορισμός (πρόγνωση) τοῦ Θεοῦ. «Χρὴ γινώσκειν, ὡς πάντα μὲν προγινώσκεις ὁ Θεός, οὐ πάντα δὲ προορίζειː προγινώσκει γὰρ καὶ τὰ ἐφ' ἡμῖν, οὐ προορίζει δὲ αὐτάː οὐ γὰρ βεβαί τὴν κακίαν γενέσθαι οὐδὲ βλάζεται τὴν ἀρετὴν. Ὅστε τῆς θείας προγνωστικῆς κελεύσεως ἔργον ἐστὶν ὁ προορισμός. Προορίζει δὲ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦː ἥδη γὰρ κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦ προορίσκει πάντα ὁ Θεός κατὰ τὴν ἀκαθόρτητα καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ»²¹.

Ἐπ' οὐδένῃ, βεβαίως, ἡ θεία πρόνοια (ἢ ἡ θεία πρόγνωση) δὲν παραβιάζει τὸ αὐτεξούσιό τοῦ ἀνθρώπουː «Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἡ μὲν αἵρεσις τῶν πρακτῶν ἐφ' ἡμῖν ἐστὶ, τὸ δὲ τέλος τῶν μὲν ἀγαθῶν τῆς τοῦ Θεοῦ συνεργίας δικαίως συνεργούντος τοῖς προαιρούμενοις τὸ ἀγαθὸν ὁρθῶ τὸ συνειστέλλει κατὰ τὴν προγνῶσιν αὐτοῦ, τῶν δὲ πονηρῶν τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ

Τοῦ κ. Ἰωάννου Κ. Ἀγγελοπούλου, θεολόγου, Λυκείαρχου

Θεοῦ πάλιν κατὰ τὴν πρόγνωσιν αὐτοῦ δικαίως ἐγκαταλιμπάνοντο»²².

Ὅπως ὑπογραμμίζει καὶ σύγχρονος θεολόγοςː «πρόνοια σημαίνει τὰς ἀποφάσεις τῆς θείας βουλῆς σχετιζόμενας πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ἐλευθεριαν, ἀποφά-

σεις τεθεμελιωμένες ἐπὶ τῆς προγνώσεως τῶν ἐλευθέρων πράξεων τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι μία βουλή πάντοτε σωτήριος, ἡ ὁποία γνωρίζε νὰ δημιουργῇ ἐν μεγαλύτερον ὀφελος διὰ τοὺς ἀνθρώπους καθ' ὅλας τὰς ἀλλεπαλλήλους μεταβολὰς τῶν παρακαταλήσεων των, μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ ἀνθρώπος θὰ μᾶθῃ νὰ ἀναγνωρίζῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ»²³.

ζ. Πὸς συμβιβάζεται, ὅμως, ἡ ὑπαρξὶς τοῦ κακοῦ μὲ τὴν θεία πρόνοια; Ἡ θεία πρόνοια, καθὼς καὶ ἡ θεία φιλανθρωπία, συχνὰ κατηγοροῦνται ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖςː «οὐδέως γὰρ σπουδαῖται καὶ κατ' ἀρετὴν βίον ἀπαιτῇ τὴν Πρόνοιαν, ἀλλ' εἰ τις φαύλος καὶ ἐξῶ τῶν ὁδῶν αὐτοῦ βεβήκοις»²⁴. Ὅταν συμβαίνουν ἀτυχεῖς στὴν κτίσι καὶ περιπέτειες στὸν ἄνθρωπο, κάποιοι κατηγοροῦν τὸν Θεὸ ὅτι ὤρηνεν δὲν προνοεῖ πλέον γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ θεολογικῶς ἔχει ὀνομασθῇ ὡς θεοδικίαː πρόπον τὴν δικαίετᾶ ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ κακοῦ μέσα στὸν κόσμο καὶ γιὰ τὸ γεγονός ὅτι πᾶσιν καὶ ὑπερόντοι οἱ δικαιοί. Τὸ βιβλίον τοῦ ἰώβ στὴν Π.Δ. ἀναφέρεται σὲ αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ μᾶς διδάσκει ὅτι οὐ βούλες καὶ τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνεξερεύνητα καὶ ἀγνωστα στοὺς πεπεισμένους ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ χρειάζεται νὰ θαυρικὰ κείμενα, καθὼς καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν πιστῶν καὶ τῶν ἁγίων ὁλων τῶν ἐποχῶν.

Ἡ Ποιὰ σχέσι ἔχουν οἱ φυσικοὶ νόμοι μὲ τῆς θαυμαστῆς παρεμβάσεως τοῦ Θεοῦ στὴν κτίσι; Ἐμμερσος πρόνοια τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμο εἶναι οἱ φυσικοὶ νόμοιː «Ἐμμερσις ἐπιβάσεσι εἶναι, διὰν τρόπον πινὰ χρῆσταιμοίεῖ ὁ Θεὸς τοὺς φυσικούς νόμους καὶ τῆς ἰδιότητες, ποὺ ὁ ἴδιος ἐβαλε σὲ κάθε κτίσιμα τοῦ, γιὰ νὰ διατηρῇ ἔτσι καὶ κατευθύνῃ αὐτά»²⁵. Τοναντίον ἡμερος πρόνοια τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ θαῦμαː «Ἐκεῖ ὅμως ποὺ φαίνεται πὶὸ καθαρὰ ἡ ἀμεση ἐπεμβάσις τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ θαῦμα. Διότι τότε γίνεται μὲ τὴ θεία δύναμι καὶ τὸ ἐντελὲς ἐκτακτό, ἐξένο ἢ καὶ ἀντίθετο πρὸς τοὺς φυσικούς νόμους»²⁶.

3. Ἡθικὴ προσέγγιγσις

Τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν θεία πρόνοια, ἔχουν ἠθικὲς προεκτάσεις καὶ συνέπειες στὴν ζωὴ μας.

α. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς θείας προνοίας καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη μας σὲ αὐτὴ μᾶς ὑθεῖ σὲ ἀποδιώξῃ ὁλων τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν καὶ τοῦ ἀγχῶς. Ὁ Κύριος μὲ μία θαυμάσια διδαχὴ τοῦ μᾶς διδάσκει νὰ ἐμπιστευομένη τὴν θεία πρόνοια καὶ νὰ μὴ μεριμνοῦμε μὲ ἀγνῶνι καὶ ἀγχος γιὰ τὸ μέλλον.

«Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγηται καὶ τί πῖνει, μῆδὲ τὸ σῶμα ὑμῶν τί ἐνδύσθεταιː οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλείον ἐστὶν τῆς τροφῆς καὶ τοῦ σώμα το ἐνδύματος; ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ στείρουσι οὐδὲ θερίζουσιν οὐδὲ σπένδουσιν ἐκ ἀποθήκης, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν τὸ οὐράνιον τρέφει αὐτάː οὐχὺ ὑμεῖς μᾶλλον διαφερέτε αὐτῶν; τῆς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἥλικίαν αὐτοῦ πλὴν ἑνα; καὶ ἐπεὶ ἐνδοκίμοι τὴ μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς παύει δὲ ὑμῖν οἱ οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβλέατο ὡς ἐν τούτων. Εἰ δὲ τὸν χορτόν τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὐκ ἀμφισβύουσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμεῖς, ὀλιγόπιστοι; μὴ οὖν μεριμνήσῃτε λέγοντες, τί φάγομεν ἢ τί πινώμεν ἢ τί περιβαλλόμεθα; πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖː οἶδεν γὰρ ὁ

πατὴρ ὑμῶν τὸ οὐράνιον ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων. ἤψετε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. Μὴ οὖν μεριμνήστε εἰς τὴν αὔριον, ἢ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἐαυτῆςː ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς»²⁷.

Σημειώσις συγχρόνων θεολόγωνː «Τὰ ἀνέκτιμητα αὐτὰ λόγια τοῦ Κυρίου [Μαθ. 6ː 25-34] δὲ ἐμπρέπει νὰ τὰ ξέρουμε ἀπ' ἐξῶ, νὰ τὰ λέμε στὸν ἐαυτὸν μας, νὰ τὰ λέμε στοὺς ἄλλους, νὰ τὰ συζητοῦμε πάντοτε μετὰς μὲς καὶ μάλιστα, ὅταν δύσκολες περιστάσεις καὶ μεγάλες μερίμνες καὶ ἀπελπιτικὲς σκέψεις σκοτεινάζουν τὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς μας. Πατὶ ν' ἀνσταυροῦμε καὶ νὰ στενοχωριώμαστε γιὰ τὴ σημερινὴ καὶ τὴν αὔριαν ἡμέρα καὶ ὅλες τῆς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας; Πατὶ νὰ ἀφίνωμε τὴν καρδίᾳ μας νὰ πικραινεταί, ἀφοῦ ὁ Θεός, ὁ πανάγαθος καὶ στοργικός πατέρας μας, φροντίζει γιὰ μᾶς; Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἐδῶσε τὴ ζωὴ δὲν θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὴν τροφὴ γιὰ τὴν συντήρησι τῆς ζωῆς; Αὐτὸς ποὺ μᾶς ἐδῶσε τὸ σῶμα, δὲν θὰ μᾶς δώσῃ καὶ τὸ ἐνδυμα τοῦ σώματος; Αφοῦ μᾶς ἐχάρισε τὸ ἀνώτερο καὶ πολυτιμότερο, τὴ ζωὴ καὶ τὸ σῶμα, δὲν θὰ μᾶς προσφέρῃ τὸ ἀσύνκριτα κατώτερο, τὴν τροφὴ καὶ τὸ ἐνδυμα;»²⁸.

Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ δὲν περιορίζεται μόνον στὶς ὑλικές – βιωτικές ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται καὶ στὶς ἀνάγκες τῆς ψυχῆς τοῦː ἐκεῖ μάλιστα ἐπιμένει. «Χίλις δύο περιστάσεις μᾶς φέρνει κάθε μέρα, γιὰ νὰ κατευθύνῃ καὶ κυβερνήσῃ τὴ ζωὴ μας πρὸς τὸ θεῖο τὸ θέλημα. Ἐνα κληρύμμη ποὺ θὰ παρακολουθεῖται, μία καλὴ συμβουλή ποὺ θὰ ἀκούσουμε, ἕνα οἰκοδομητικὸ βιβλίον ποὺ θὰ πῆσι αὐτὰ χέρια μας, ἕνα καλὸ παράδειγμα ποὺ δὲν ἰδοῦμε, μία ἠθικὴς, μία περιπέτεια, μία ἀσθένεια, μία εὐλογία στὰ ἔργα τῶν χερῶν μας καὶ καρποφάνεια στοὺς ἀγρούς μας, ὅλα αὐτὰ καὶ ἀναριθμητὰ ἄλλα, ἀπὸ τὸ πὶὸ μεγάλο γεγονός τῆς ζωῆς μας ὡς τὴν πὶὸ μικρὰ καὶ ἀσημάντη λεπτομέρεια, εἶναι ἐπιβάσεις καὶ ἐνέργειες τῆς προνοίας τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ κυβερνήσῃ καὶ νὰ κατευθύνῃ πρὸς τὸ καλὸ τὴ ζωὴ μας»²⁹.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, *Ὡμιλία εἰς τὴν Ἐξήμηκον*, Α' - Θ' (ΒΕΠ 51, 185-272).

ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ ΣΧΟΛΑΡΙΟΥ, *Περὶ θείας προνοίας καὶ προορισμοῦ*, Λόγοι Α' - Ε' (PG 160, 1105-1156).

ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑ

Βουλευταί εἰς διδασκαλεῖον μαγείας εἰς τὸ κέντρον τῆς πρωτευούσης;

Εἰς τὰ σημεῖα τῶν καρῶν ὀφείλει νὰ ἐνταχθῇ καὶ ἡ διὰ πρῶτην φοράν ἴδρσις εἰς τὴν Πατρίδα μας σχολῆς μαγείας. Ὡς φαίνεται καὶ ἡ σχολὴ ἔχει τὴν προκαλινύον μουσειῶν, ἀλλὰ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ ἐμπλέκουν καθάρως τὴν μαγείαν, τὴν εἰδωλολατρίαν ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς «νέας ἐποχῆς». Ἡ σχολὴ αὐτοδιδασκλήματα ἰσχυρίζομένη διὰ μέχρι καὶ θουελαίαν τὴν ἐπισκεπτόνται! Ὡς ἐπιληροφώρηθην ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Espresso» τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἡ καρδιά τῆς μαγείας χτυπᾷ πλέον στὸ κέντρο τῆς Ἀθῆνας. Τὸ μοναστικὸν τὴν Ἑλλάδα Μουσεῖο Μεταφυσικῆς Ἱστορίας καὶ Αποκριψισμοῦ ἀνοίγει τῆς πύλες του... Τὰ ψηλοτάβανα δωμάτια, τὰ ὁποῖα φιλοξενοῦν ἐκθέματα μαγείας ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἡ ἑύλη- νη στριφογυριστὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγεῖ στὶς αἰθούσας διδασκαλίας τῆς σχολῆς μεταφυσικῆς, ἀστρολογίας καὶ μαντικῆς τέχνης, ἡ ὁποία ὑπάρχει στὸ πάνω πάτωμα, θυμίζουν κατὰ ἀπὸ στοιχειώμενον στίπ, ὅπως αὐτὰ ποὺ βλέπουμε κατὰ καιροὺς σὲ ταινίες τρύουμ. «Αὐτοὺς ἦσαν ὁ στόνος μας» λέει ἡ Ἀθηνᾶ Ἀνδριανού, ἰδιοκτήτρια τοῦ χώρου, ἀλλὰ καὶ γνωστὴς θλουίσ- δας καταστημάτων ποὺ προσφέ- ρει ὑπηρεσίες χαρτομαντείας καὶ καφεμαντείας... Στὸ νεοκλασσικὸ στεγασμένον ἐπίσης βιβλιοθηκὴ, καφε παροχῆς ὑπηρεσιῶν καφε-μαντείας καὶ χαρτομαντείας, καθώς κι ἓνα κατάστημα μὲ ἐνεργειακὰ προϊόντα, ζῳρκα καὶ φιλ-

Ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος ὡψυνεῖ φωνὴν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν

Προφητικῶς κηρύττων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος ἐκάλεσε τοὺς ποίονιν νὰ ἀντισταθῇ εἰς τυχὸν ἀντινεωγελαικούς νόμους, ὁ ὁποῖος διὰ εἰσβολῶν εἰς τὴν Βουλὴν, ἀλλὰ καὶ ἐξήγησε ὁ λαὸς νὰ στριψίξῃ ὄχι θουελαῖας, ὁ ὁποῖος εἶναι διασπῶν αὐτὸν, ἀλλὰ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται διὰ τὴν πα- τρίδα. Ὡς ἐπιληροφώρηθην ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἡμέρα Λαμίας» τῆς 29ῆς Ὀκτωβρίου 2015:

«Τὴν μέρα τοῦ «ΟΧΙ» βρῆκε ὁ Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Νικό- λαος, γιὰ νὰ στείλῃ τὸ δικὸ του μή- νυμα μὲ πολλοὺς ἀποδέκτες. Ἀπὸ ἄμβυνος ὁ Μητροπολίτης ἀστρα- πεύει καὶ βρόντηξε καλῶντας τὸ ἐκκλησίασμα νὰ βρισκεται σὲ ἐτοι- μότητα καθὼς ὅπως εἶπε «δὲν μεί- νουμε εἰς παθητικὴν διὰ μᾶς θά- νωμον ζωντανούς». Εἶναι χαρακτη- ριστικὸν διὸ ἀπὸ τῆς μία πλευρᾶς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Μητροπολίτης σχολιάζει τὴν κατάσταση, τὴν ὁποία περνᾷ ἡ ἐλληνικὴ οἰκγένεια σὲ αὐτὴ τὴ φασί, ὅμως ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρᾶ στέλνει καὶ μία ἀπάν- τηση πρὸς τὴν ἡγεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία πρὶν ἀπὸ ἰδιὸν διάστημα πε- ρίπου εἶχε προσδιορίσῃ χαμηλοὺς τόνους σὲ σχέσιν μὲ τὴς ἐξελίξεις. Μάλιστα ὁ Μητροπολίτης ἀπὸ ἄμβυνος στάθηκε ἰδιαιτέρα στὶς συνθέσεις οἱ ὁποῖες διαμορφώνον- ται στὴ χώρα μας, προσδιόρισε δι- πρὸκειται γιὰ μία σημαντικὴ μέρα ποὺ θὰ πρέπει νὰ προβληματι- στοῦμε καὶ κάλεσε τοὺς πιστοὺς

Ἀνακοινωθέν Συνόδου Ἀρχιεπισκοπτῆς Ἀμερικῆς

Ἡ Ἱερά Ἐπαρχικὴ Σύνοδος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς συνήλθε εἰς τὴν Νέαν Ὠόρκην τὴν 31ην καὶ 14ην Ὀκτωβρίου 2015 καὶ ἐξέδωκε ἀνακοινωθέν τὴν 15ην, συμφωνῶς πρὸς τὸ ὅσιον:

«Ἡ Σύνοδος συνεζήτησε ἐκτενῶς μετὰ διὰ τῆς καὶ ἐξῆς θέματα: α) Τὴν ἀνάγκην δημιουρ- γίας εἰς τὴν Ἱερὰν Αρχιεπισκοπὴν Τμήματος Μεταφυσικῶς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τὴν Λειτουργικὸν Κεϊμέ- νων... β) ἸΤὴν ἱ.Σ. ἀποχόλησιν ὡς θέματα διοικητικῆς φύσεως... γ) Ἡ ἱ.Σ. ἡρχολήθῃ ἐπίσης μὲ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τὴν Ὀρθό- δοξον οἰκογένειαν... δ) Ἡ ἱ.Σ. συν-

Νοσηλεύονται ὁ πρῶν Ἱεροσολύμων καὶ ὁ Θεοδωρουπόλεως

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν Αὐτοῦ ἐξ Ἀγκύρας, κατὰ τὸ δελτίον τύπου τοῦ Οἴκ. Πατριαρχεῖου τῆς 30ῆς

Πανηγυρίζει ὁ ἱ. Ν. Α.Ε. Νεκταρίου τῆς Π.Ο.Ε.

Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Νεκτα- ρίου (9 Νοεμβρίου) πανηγυρίζει ὁ ομῶνύμων Ἱερός Ναός τῆς «Παν- ελληνίου Ὀρθοδόξου Ἐνώσεως» εἰς Νέαν Εὐφρασίαν (Λ. Ὁσέως 25). Τὴν Παρασκευήν Κυριακὴν 8ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ. καὶ ὡραν 7 μ.μ. θὰ τελεσθῇ Μέγας Ἑσπερι- νός. Ἀκολουθεῖ τὴν 10ην μ.μ. θὰ ἀρχίσῃ ἱερά Ἀγρυπνία. Τὴν δευ- τέραν ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς θὰ τε- λεσθῇ Πανηγυρικὴ θεία Λειτουργ- γία καὶ περιφορά τῆς ἱερᾶς Εἰκό- νος καὶ τῶν ἱερῶν Λειψάνων. Θὰ ἀκολουθῇ Τράπεζα Ἀγάθης. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας 6 μ.μ. θὰ ψαλῇ μεθόρυτος Ἑσπερι- νός καὶ ἡ ἱερά Παράκλησις τοῦ Ἁγίου.

τρα, ποὺ φτάνει ἡ Ἀθηνᾶ Ἀνδριανού καὶ ἔχουν μεγάλῃ ζήτη- σι. Πολιτικοί, ἐπιχειρηματίες, η- λεοπτικοὶ ἀστέρες καὶ καλλιτέχνες συγκαταλέγονται στὸ πελατολόγιόν τῆς. «Υπάρχουν ἄρκετοι ἐν ἐνερ- γεία βουλευταί, ἡθῆσοι, τραγου- διστές, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωποὶ τῆς η- λεάρασης ποὺ χρησιμοποιοῦν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἓνα φίλτρο μου, τὸ ὁποῖο σχετίζεται μὲ τὴ φήμῃ καὶ ἀντικαθιστᾷ τὰ ἀρνητικὰ ἐνεργει- ακὰ νίβος τοὺς μὲ θετικὰ, συμβά- λοντας εἰσι στὴν ἀνοδο τῆς δημο- κρητικότης τους» ἀποκαλύπτει ἡ Ἀθηνᾶ. Τὸ 70% τὸν πελατὸν ποὺ ζητοῦν τῆς συμβουλῆς τῆς μέσα ἀπὸ τὰ χαρτὰ ἢ τὸν καφε εἶναι γυ- ναικες καὶ τὸ ὑπόλοιπον 30% ἄντρες... Μεταῦ τῶν ἐκθεμάτων ποὺ γεχωρίζεῖ ἡ Ἀθηνᾶ εἶναι ἓνα συρρικνωμένον ἀνθρώπινον κρανί- ον (!), τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦν ὡς φυλαχτὸ γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση τῶν κακῶν πνευμάτων ὀρισμένες φυλές στὸν Ἀμαζόνιο, καθώς κι ἓνα χειροποίητο αἰγυπτιακὸ ἀγάλ- ματιδὶο τῆς θεᾶς Ἰσιδας, κατα- σκευασμένον ἀπὸ φύλλα χρυσοῦ καὶ πολυτίμουις λίθους... Στῇ σχολῇ μαγείας, ποὺ λειτουργεῖ στὸν πρῶτὸ ὄροφ, τὸ κλίμα εἶναι διαφορετικόν. «Ἐρχεται ἄρκετὸς κόσμος ποὺ νιώθει διὸ ἔχει γιὰ ικα- νότητα καὶ θέλει νὰ τὴν ἐξελιεῖ μὲ τὴ βοήθειά μας» μὲς ἅλῃ ὁ Δημή- τρης Παναγιωτίδης, ὁ ὁποῖος δι- δάσκει μαθήματα, πλήρη θεωρία καὶ πρακτικὴ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπι- στήμης, ἡ ἐνέργεια τοῦ συμπάντος καὶ ὁ ἀποκρυφισμός... «Ἐκείνῳ ποὺ λέμε στοὺς σπουδαστές μας εἶναι διὸ ἀπὸ ἐδῶ θὰ πάρουν τὴ γνώση. Ἐπειτα χρειάζεται ἐξάσκη- ση, γιὰ νὰ ἐξελιχθοῦν».

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀντίπαλον δέος, μέρος δευτέρον!

Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον τοῦ Ὁ.Τ. (φ. 2090/ 30.10.2015) κεν- τρὸν θέμα ἦτο «Τὸ ἐκκλησιασ- τικὸν ἀντίπαλον δέος». Εἰς αὐτὸ ἐγενε ἐκτενὴς λόγος διὰ τὴν ἐσφαλ- μένην στρατηγικὴν τοῦ Οἴκ. Πα- τριαρχείου ἐναντὶ ἐκείνης τοῦ Πα- τριαρχεῖου τῆς Μόσχας. Τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειρεῖ διὰ μῖος ὑποτιθε- μένης ex cathedra ἰσχύος νὰ ἐπι- βληθῇ, ἐνθὸ τοῦ δευτέρου προσεγγί- ζει μὲ σεβασμὸν τὴς Τοπικῆς Ὀρθό- δοξης Ἐκκλησίας.

Δὲν πρόλαβε, ὅμως, νὰ στεγνώ- σῃ τὸ μελάνιν τοῦ τυπογραφείου ἀπὸ τὸ προηγουμένον ἄρθρον καὶ προέκυβε αἰφνὴς νέα ἐπιθεδιά- σις τῆς ἀναλύσεως τοῦ Ὁ.Τ. μὲ ἀφορμὴν τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Πατριαρχείων μὲ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας.

Διὰ ἄλλην μίαν φοράν τὸ Οἴκ. Πατριαρχεῖον ἐχειρίσθη ἐσφαλμέ- νως τὸ ζήτημα. Ἐνθὸ Οἴκ. Πα- τριάρχης εἶχε προσκληθῇ ἔδσεθε ὅρους, διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Βουλ- γარიαν! Ἀποροῦμεν, ἐν παρὰ τὴς πείσεως ποὺ ἀσκεῖ ὁ Πατριάρχης διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου, διὰ τὴν ὑπονομεύει ὁ ἴδιος, ἐφ' ὅσον μὲ τὴς κινήσεις αὐτῆς ἀποσυντεπνεῖν τὴς Τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα μίαν ἡ ὁποία εὐρίσκεται πλὴν τῆς ἰδίας τῆς ἑδρας του. Ἐντύπωση ἐπίσης προκαλεῖ τὸ αἷτημα καταργήσεως τίτλων Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι συμ- πύπτουν μὲ τὸν Οἴκ. Πατριάρχην, ἀφ' ἧς στιγμῆς τὸ ἴδιον δὲν καταργεῖ ἡ ἀντιστοίχους περιπτώσεις αὐτοὺς. Συμφωνῶς πρὸς τὴν τομ- πεαγ. τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου 2015:

«Ἐγκυρες πηγῆς τῆς romfea.gr ὑποστηρίζουν πῶς τῆς προγραμ- ματισμένης ἐπισκέψεως τοῦ Πανα- γιωτάτου στὴν Ὀρθόδοξή Ἐκκλη-

σία τῆς Βουλγαρίας τὴς πρῶτες μέ- ρες τοῦ Νοεμβρίου, προηγήθηκε ἐνόντοστο παρασκήνιο. Ὁ κ. Βαρ- θελομαῖος ἀρχικά εἶχε προσκληθῇ, γιὰ νὰ ἀναγορευεῖ ἐπίτιμος διδά- κτορας Πανεπιστημίου τῆς Βουλ- γαρίας. Ἦταν, ὡστόσο, ἀδύνατον νὰ μὴ ἀνταποκριθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας νὰ παραμείνῃ ἀμέ- τοχῃ στὴν ἔλευση τοῦ Οἰκουμενι- κοῦ Πατρίρχη. Ἐτοί, ἡ Ὀρθόδοξή Ἐκκλησία τῆς χώρας, διὰ τοῦ Πα- τριάρχῃ Βουλγαρίας κ. Νεοφύτου προσκάλεσε τὸν Προκαθήμενον τῆς Μητρᾶς Ἐκκλησίας νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν χώρα ἐπίσημα γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου Πατριάρ- χη.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀνταποκρίθηθε θετικὰ, θέτοντας ὡστόσο δύο βασικὰς προϋποθέ- σεις **ἀπαιτούμενα νὰ ὑλοποι- ηθοῦν ἄμεσα**, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Μητρᾶς Ἐκκλησίας τῆς Βουλ- γαρίας στὸ Φανάρι... 1. Νὰ καταρ- γηθῇ ὁ τίτλος τοῦ Ἐπισκόπου "Ἀδριανουπόλεως" ποὺ εἶχε Ἐπί- σκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλ- γαρίας. Τὸ Φανάρι ὑποστηρίζει πῶς τὸν ἴδιον τίτλο κατέχει καὶ ἱεράρ- χης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖ- ου καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ πρέπει νὰ καταργηθῇ ἀπὸ ἅλλης Ἐκκλησίας. Τὸ Πατριαρχεῖον ζῆει, ὁμῶως, νὰ καταργηθῇ καὶ τυχὸν ἄλλοι πα- ρόμοιοι τίτλοι ποὺ ταυτίζονται μὲ τί- τλους ποὺ φέρουν ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. 2. Νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ προαύλιον χώρῳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴν Ἀδριανουπόλῃ τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἀνθίμου Α', τοῦ ἱεράρ- χη τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀνακήρυξε τὸ 1872 τὴν αὐτο- κεφαλὰ τῆς Βουλγαρικῆς ἐξαρχί- ας χωρὶς τὴ συμφωνίαν γνώμῃ τοῦ Πα- τριαρχείου προκαλώντας τὴν ἐνό- νωσιν ἀντίδρασιν του. Ὁ Ἀνθίμος Α' ἦταν ὁ ἱεράρχης ποὺ ζήτησε νὰ ἀνακηρυχθεῖ ὡς αὐτοκέφαλῃ ἡ

Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, ποὺ εἶχε συ- στηθεῖ μὲ σουλτανικὸν φιρμάνι δύο χρόνια νωρίτερα... Αὐτὰ εἶναι τὰ δύο προαπαιτούμενα ποὺ ἔθεσε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, **γιὰ νὰ διατηρηθοῦν σὲ καλὸ ἐπίπεδο** οἱ σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας σχολιάζοντας τὸ θέμα τῆς κατάργησιν τοῦ τίτλου, ἀνέφε- ραν στὴν romfea.gr δι' "καὶ τέτοιον μπορεῖ νὰ γίνῃ μόνο ἐάν ὁ Ἐπίσκο- πος καὶ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ρίλα γίνῃ Μητροπολίτης, κατὶ τὸ ὁποῖο δὲν πρόκειται νὰ συμβεῖ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ κ. Εὐλόγιος ἐχρᾷ ἀπο- στείλῃ ἐπιστολὴν πρὸ τῆς Συνόδου καὶ ζητᾷ νὰ μὴ προαχθεῖ σὲ Μητρο- πολίτη. Ἐπίσης γιὰ τὸ θέμα τοῦ ἀγάλματος οἱ Ἱεράρχες τόνιζον πῶς τὸ ἀγαλμα τοποθετήθηκε στὸ προαύλιον τοῦ Ναοῦ ἀπὸ συλλό- γους τῆς Θράκης καὶ διὸ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Βουλγαρίας, ἄρα ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης θὰ πρέ- πει νὰ ἀπευθύνῃ τοὺς συλλό- γους καὶ διὸ στὴν Ἐκκλησίαν. Α' Τέλος νὰ σημειωθεῖ ὅτι γιὰ πρώτη φορά πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δὲν ἔδωσε δόεια στὸν Ἐπίσκοπον Πολύκαρπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας, νὰ λειτουργήσῃ στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὴν Ἀδριανουπόλιν».

Ἀκριβῶς τὴς ἰδίας ἡμέρας καὶ καθό- λου τυχαίως, κατὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐφρόντιζε ὁ Οἴκ. Πα- τριάρχης νὰ καταστῇ ἀνεπίδμητος, τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας μὲ ἰδι- ατέρως λεπτίους χειρισμούς «προσε- ταίριζέτο» καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Βουλγαρίας. Ὅχι μόνον ἐπαρματο- ποίησε συναντήσεις εἰς ὠψλὸν ἐπί- πεδον, ἀλλὰ καὶ προσεθετὰ τὰ θέματα διὰ τὴν Αρχιεπισκοπὴν Τσεχίας, ἐνθὸ τὸ Οἴκ. Πατριαρχεῖον «ζητεῖ ἐπὶ πύ- νανι τὴν κεφαλὴν» τοῦ Ράσισλαβ. Ὡς ἐπιληροφώρηθην ἀπὸ τὸ μο- στραπ τῆς 27ῆς Ὀκτωβρίου 2015:

«Συνεφώνησαν Ὀρθόδοξοι, Ρκαθολικοὶ καὶ Κόπται κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα;»

Ἐτοιμάζον τὸν ἀπόλυτον αἰφνι- δισμὸν γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πά- σχα; Εἶναι δυνατόν νὰ ἔχουν συμ- φωνήσῃ Ὀρθόδοξοι, Ρ/καθολικοὶ καὶ Κόπτες γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ νὰ δὲν φέρουν τὴν Χριστιανοσύνην πρὸ τετελεσμένου; Πληθώρα ἐρωτημά- των, τὰ ὁποῖα ζητοῦν ἄμεσα ἀπαν- τήσεις, προκύπτουν ἀπὸ μία πε- ριέργη ἀνάπτυξιν σὲ κοπτικὴ ἰστο- ρεσθία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οὗτε λίγο οὔτε πολὺ καὶ οἱ τρεῖς προαναφερθέντες πλευρεῖς εἶναι ἐτοιμὲς νὰ προχωρήσουν στὴν ὁδο τοῦ κοινοῦ ἑορτασμοῦ ἄμεσα!

Τὸ περισσώτερον καλοκαίρι πολὺς λόγος ἐγενε γιὰ τὴν πρότασιν τοῦ Πάπα Φραγκίσκου γιὰ κοινὸ ἑορ- τασμὸ τοῦ Πάσχα Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Μία πρόταση ποὺ ἀπὸ διὸ φαίνεται ἐξαιρετικὰ σο- βαρὰ καὶ τὸ Φανάρι ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθό- λωμαῖος ἀποκάλυψε λέγοντας χα- ρακτηριστικὰ «Τὸ ἐξέταξον, ἀλλὰ κάποιες ἐθνικῆς ἐκκλησίαις ἀντι- δροῦν» σὲ συνέντευξιν τοῦ στὴν ἰτα- λικῇ ἐφημερίδῃ La Stampa.

Συνεκρινμένα ὅπως εἶχε ἀποκα- λυθῇ στὴς 20 Ἰουνίου τὸ Ἀγιορεπικὸ Βῆμα, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἀσχο- λῶνται μὲ τὴν παπικὴ ἐγκύκλιον γιὰ τὸ περιβάλλον, ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶχε πεί:

"Ἡ Ὀρθόδοξή Ἐκκλησία συζητᾷ τὸ ἐνδεχόμενον γιὰ μία ἐνιαῖα ἡμερο- μνία γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν, περισσώτε- ρο ἀπὸ μισὸ αἰῶνα. Στὴν πραγματι- κότητα, στὸ πλαίσιο τῆς προστομα- σίας γιὰ τὸ μέγα ἱερό Συμβούλιον ποὺ εἶχε προγραμματιστὴ γιὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος στὴν Κωνσταντινου- πόλιν, τὴν Πανορθόδοξήν, ἔχουν ἐξετασθεῖ διάφορες ἐπιλογές σὲ ἐπιστημονικὸ καὶ λειτουργικὸ ἐπί- πεδο, γιὰ αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενον.

Ἡ ρωσικὴ ἀντίδραση
Ἡ ρωσικὴ ἀντίδραση γιὰ τὴν πρόταση περὶ κοινοῦ ἑορτασμοῦ ἦρθε πρὸ μηνῶν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ

ΚΖ' Πανορθόδοξος Συνδιάσκεψις διὰ θέματα αἰρέσεως καὶ παραθηρηκείας

Συνέδριον μὲ δέμα: "Ὅψεις τοῦ συγχρόνου ἀποκρισμοῦ" ἐπαρ- χματοποιήθῃ εἰς τὴν Ἱ. Μ. Κοριν- θὸν ἀπὸ τὴν 2αν ὥς καὶ τὴν 4ην Νοεμβρίου καὶ μὲ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὸ Ἐντεταλμένων δέκα Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐξδομήντα πέντε Ἱερῶν Μητροπό- λεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Λωδεκανήσου. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ ἀνακοι- νωδὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ πληροφориὸν τῆς romfea.gr τῆς 4ης Νοεμβρίου 2015:

Ἡ πρῶτὴ εἰσήγησις ἦταν τοῦ Αἰδοσιμολογιώτου Πρωτοπρ. Βα- σιλείου Γεωργιόπουλου, Ἐπίκου- ρου Καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπι- στημίου Θεσσαλονίκης μὲ θέμα: "Τὸ σύγχρονον ψευδοαγγελολογία", στὴν ὁποία παρουσιάσθη τὴν ἱστο- ρικὴ ἐξέλιξῃ τοῦ φαινομένου καὶ τοῦς τρόπους ἐκφωρήσεως του. Ὁ ὁμιλητῆς ὑπογράμμισε βασικὰ εἰδολογικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς σύγ- χρονης ψευδοαγγελολογίας, δινόν- τας ἔμφρασι στὰ ἀποκριψιστικὰ, συγκρητιστικὰ καὶ νεοεσπογίτικα χα- ρακτηριστικὰ τῆς, ἐπισημαίνοντας ταυτοχρόνως ἀναλογίες μὲ τὸν ἀρχαῖο Γνωστικισμό.

Δευτέρῃ εἰσήγησιν ἦταν αὐτὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σι- σανίου καὶ Σισιότης κ. Παύλου μὲ θέμα: "Λόγοι ἐπηρεασμοῦ τῶν νέ- ων ἀπὸ τὴν Ἀσκησιμότητα". Ὁ Μη- τροπολίτης Σισανίου, τόνισε μετὰ- βῶν ἄλλων, ὅτι: «Γιὰ νὰ κατανοήσω- τῃς προϋποθέσεις ἐξ αίτιας τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐρηῖται ἐμπλεκάν- ται στὰ δίχτυα τοῦ ἀποκριψισμοῦ, θὰ πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ ἐπισημάνου-

μὲ τὴν προβολὴ τῆς βδελυνσι- σῆς τῆς νεανικῆς ηλικίας καὶ τῆς ψυ- χολογικῆς προϋποθέσεως, ποὺ κα- τ'ὸς τὸν τρόπον τὴν πρόσβασι εὐκο- λῇ. Τὰ εὐαισθητὰ αὐτὰ σημεῖα, τῆς ἀναπτυξιακῆς μεταβολῆς καὶ τὴν ἰδιόμορφῃ ψυχολογικῇ καταστά- σιν ἐρηῖτων λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τὸν αὐτὴν τακτική παραθηρητικὴν κινήσιν καὶ οἱ παραθηρησκευτικῆς ὁμάδες, ὅταν ἀπευθύνονται στοὺς ἐφηβους καὶ τοὺς νέους».

Δευτέρῃ εἰσήγησιν πραγματοποιή- σε ὁ Αἰδοσιμολ. Πρωτοπρ. κ. Ἰωάννης Ζώτος μὲ τὸν τίτλο: «Σύγ- χρονος Πνευματισμὸς καὶ Channel- ling». Ὁ π. Ἰωάννης τόνισε ὅτι ὁ πνευματισμὸς, σὲ συνάρτησιν μὲ τὸν πανανισμό καὶ τῆς πρακτικῆς τῶν, ἀσכולείται ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μὲ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ κό- σμου τῶν πνευμάτων καὶ τὴν προ- σ- τ ἂ θ ε ἰ α ἔτικονινω- μίας μαζὶ τοὺς μὲ διάφορες τεχνικῆς καὶ μὲθῶ ἀ ν θ ρ ὡ - πων, τῶν διδασκου- μέντιουμ ἐντίουμ, ὑπο- τίθεται, ἔχουν ἰδι- αί τ ε ρ η

εὐαισθησία. Ὅμως ἡ Ἀγ. Γραφὴ καταδικάζει καὶ ἀπορρίπτει αὐτὸν τρόπο προσέγγισιν τῆς πνευ- ματικῆς σφαίρας ὡς μὴ ὀρθὸ καὶ ἐπικίνδυνον. Ἡ προσέγγισιν τοῦ Θεοῦ δὲν γίνεται μὲσω τεχνικῶν. Ἡ προσπείθει ἐπικοινωνίας μὲ πνευ- ματα μπορεῖ νὰ ἐπιφέρει ἀνεπα- νόρθωτες ζημιές στὴν ψυχικὴ ἰσορ- ροπία καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ὠλὴκ ὡμὴ τῶν ἀσכולομένων, διὸν ἀνοι- γονται στὸν χυρὸ τοῦ δαιμονίου. Αὐτὰ συμβαίνει ἰδίως μὲ τὴν συγχρ-

«Τὴν ἀντιπροσωπία τῆς Ὀρθό- δοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας μὲ ἐπικεφαλὴν τὸν Αρχιεπίσκοπο Βί- λου καὶ Λιθουανίας Ἰννοκέντιο δέ- χθηκε σὲ ἀκρόασιν στὶς 27 Ὀκτω- βρίου 2015 ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρ- χης Βουλγαρίας Νεόφυτος στὴν Πατριαρχικὴν τοῦ κατοικία τὴν Σό- φια. **Στὴ συνάντησιν ἐπίσης πα- ρέστη καὶ ἡ ἀντιπροσωπία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Τσεχίας καὶ Σλοβακίας** μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Αρχιεπίσκοπον Μιχαλοπόλεως καὶ Κοστίης Γεωργίου... Κατὰ τὴν διάρ- κεια τῆς συναντήσεως συζητήθη- καν ἐπικύρια θέματα κοινῆς ἡμερο- σίας διατάξεως τῶν Ἐκκλησιῶν... Ὁ Αρχιεπίσκοπος Μιχαλοπόλε- ως... ἀπένεμε στὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας πα- ρόσημον τοῦ Ἁγίου Ἰσαποστόλου Πρίγκηπος Ράσισλαβ Α' Τάξε- ως...».

Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὸ μο- στραπ τῆς 28ῆς Ὀκτωβρίου 2015:

«Μὲ τὸν Πρέσβη τῆς Βουλγαρίας πρὸς τὴν Ρωσία κ. Μπ. Κόσπερ εἶχε συ- νάντησιν τῆς 28 Ὀκτωβρίου 2015 ὁ Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰα- ρίωνας, Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέ- σων τοῦ Πατριαρχεῖου Μόσχας. **Ὁ Μητροπολίτης Ἰαρίωνας καλω- σόρισε θερμῶς τὸν προσκεκλη- μένον**. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ὁ Πρέ- σβης ἐυχαρίστησε γιὰ τὴν εὐκαιρία τῆς συναντήσεως καὶ προσέφερε στὸν Πρόεδρὸ τοῦ ΤΕΕΣ ἓνα σταυ- ρό, φιλοετηνήμενον σὲ ἀνάμνησιν τῆς ἐπετείου 1150 ἐτῶν ἀπὸ Βαπτί- σεις τῆς Βουλγαρίας καὶ ἓνα τιμη- κὸ ὀπλινωμ. Συζητήθηκαν ἐπι- κύρια θέματα συνεργασίας τῆς Ὀρθό- δοξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τῆς διπλωματικῆς ἀποστολῆς τῆς Βουλγαρίας. **Ὁ ἱεράρχης τόνισε τὶς στενὲς ἀδελφικὰς σχέσεις με- ταῦ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλη- σιών Ρωσίας καὶ Βουλγαρίας**.